HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2010 Cena $ 2.50 SEPTEMBER 2010



Poutní kostel Narození Panny Marie ve Štípě

Obec Štípa se nachází 6 kilometrů severovýchodně od Zlína. Milostná socha Panny Marie s Ježíškem, která je uctívána ve zdejším poutním kostele zasvěceném Narození Panny Marie patří do trojice nejstarších mariánských soch na Moravě: Tuřany, Žarošice, Štípa. Původ sochy je zastřen tajemstvím dávných dob. Dochovaná zbožná ústní tradice mluví o tom, že v nedalekém Kostelci býval před dávnými časy kostelík, ve kterém bývala soška Panny Marie. Odtud neznámým způsobem zmizela a byla nalezena nedaleko ve Štípském háji, mezi stromy ozářená velikým světlem. Od tohoto zázračného zjevení začali do Štípy putovat poutníci z blízkého i dalekého okolí, aby zde uctívali Pannu Marii. Místní obyvatelé zde k její poctě vybudovali malou kapličku. Od té doby přicházela k Panně Marii do Štípy četná procesí a kaplička byla ve druhé polovině 14. století přispěním rodiny Šternberků rozšířena na malý gotický kostelík. Ten dodnes stojí nedaleko nové štípské svatyně uprostřed zrušeného hřbitova.

Výstavba nového štípského chrámu byla umožněna mecenášstvím paní Lukrecie Nekešové, majitelky lukovského panství, manželky Albrecha z Valdštejna, vévody frýdlantského. Ten po smrti své ženy a v souladu s jejím přáním povolal mnichy kartuziány z Dolan u Olomouce a v roce 1620 zahájil výstavbu kostela a kláštera. Vlivem 30leté války bylo obojí po čtyřech letech přerušeno a mniši odvlečeni do vězení v Olomouci, kde se stali svědky mučednické smrti Jana Sarkandra. Teprve po 127 letech, kdy se z nezastřešené stavby stala ruina, byly shromážděny prostředky na její dokončení a po dalších 18 letech stavební činnosti byl chrám v r. 1765 vysvěcen.

Nynější mariánská svatyně je rozsáhlá jednolodní, převážně barokní stavba, která spolu s klášterní budovou tvoří jednu z největších a nejkrásnějších církevních staveb olomoucké arcidiecéze. Klenba je vyzdobena obrazy představujícími Nanebevzetí a Navštívení Panny Marie, doplněna menšími obrazy znázorňujícími víru, naději a lásku a nástroje umučení Páně. Hlavní oltář má v zasklené skříni uctívanou sošku Panny Marie s Ježíškem; hlavy jsou okrášleny korunkami. Po stranách svatostánku jsou sochy archanděla Gabriela s lilií v ruce a archanděla Michaela s ohnivým mečem. Za oltářem v polokruhové apsidě jsou sochy sv. Josefa, sv. Anny, sv. Jáchyma a sv. Alžběty, po stranách oltáře sochy sv. Cyrila a Metoděje, sv. Františka Serafinského a sv. Norberta. Na levé straně jsou kaple Bolestné Matky Boží s křtitelnicí, kaple sv. Maří Magdaleny s jejím obrazem a sochami sv. Pavla a sv. Antonína. Vedle kazatelny je oltář Božského Srdce Páně. Na prvé straně je kaple sv. Jana Nepomuckého se světcovým obrazem jak zpovídá královnu Johannu, dále sochy sv. Františka Serafinského a sv. Bruna. V kostele je oltářní náhrobek hraběte Seilerna; hrobka jeho rodu je pod presbytářem, křížová cesta je z r. 1905. Při pohledu od hlavního oltáře vidíme na vysokém kůru impozantní varhany. Postavili je roku 1890 František Čapek a Max Zachistal z Kremže v nynějším Rakousku. Mají 27 rejstříků s romantickou dispozicí.

Hned vedle poutního chrámu se nachází budova fary. Původně zde byl kartuziánský klášter, založený současně s kostelem roku 1620 Albrechtem z Valdštejna. K dostavění kláštera však nedošlo. V roce 1760 byla místo něj postavena farní budova, která byla později o jedno patro zvýšena a rozšířena tak, že byla spojena s kostelem. Tato budova sloužila od roku 1952 civilním nájemníkům. V roce 1970 se souhlasem tehdejšího komunistického církevního tajemníka převzaly budovu v naprosto dezolátním stavu řeholní sestřičky kongregace Milosrdných sester sv. Kříže jako domov pro své přestárlé sestry. Ruinu budovy brzy zvelebily a kromě péče o své sestry se staraly o zdejší poutní chrám a konaly mnoho duchovních aktivit. Tato činnost se ještě rozšířila po pádu komunismu na exercicie, setkání mládeže a péči o poutníky. Ve Štípě se v letech 1972 – 1995, kdy zde svou činnost ukončily, vystřídalo 60 sester sv. Kříže. Asi třetina z nich zde dokončila svoji pozemskou pouť a jsou pochovány na místním hřbitově.



Milostná socha Panny Marie ve Štípě, jedna z nejstarších na celé Moravě

Všem, kteří navštíví obuvnické město Zlín, doporučujeme, aby si udělali alespoň krátkou zastávku v nedaleké Štípě, kam přicházejí k Panně Marii po dlouhá staletí celé generace poutníků. Je to místo vznešené, promodlené staletími, kde si i vy u Matky Boží vyprosíte potřebné milosti. Hlavní pouť se zde koná na svátek Narození Panny Marie 8.září.

Zpracoval Fr. Dušan Hladík

Foto na titulní straně:
Poutní kostel Narození Panny Marie ve Štípě u Zlína

Svět má své perly, diamanty, ...

Svět má své perly, diamanty,
leč vzácnější nám dán je skvost,
Bůh vložil dítě v náruč naši,
jež u nás dlí co nebes host.
Ó Matko matek milovaná,
slyš matek lidských vrouci hlas,
ty, jež jsi pěstila nám Pána,
též naše dítky láskou spas.

Uč nás se vůli Boží vzdávat,
uč moudrosti nás nadzemské,
uč duše pěstit, vychovávat
ku Boží cti a slávě své.
Ne, nesmí nikdy sáhnout na ně
nepřítel duší nevinných,
jen Spasitel klaď na ně dlaně
a objímej je v loktech svých.

Chcem věrně, zbožně, trpělivě
křesťanský v domě pěstit mrav,
k modlitbě spinat ruce dítek
a v Boha doufat bez obav.
Před zlobou chcem své děti chránit,
jak lvice chrání mládě své,
kdo chtěl by duše jejich ranit,
ten poznej hněvy mateřské.

Své dítky tobě zasvěcujem,
když opouštějí rodný dům,
tvým andělům je propůjčujem,
ty, Matko, voď je k nebesům.
Nechť slov své Matky nezabudou,
nechť bázeň Boží neztratí,
byť halenu jen měly chudou,
nechť na ctnosti jsou bohatý.

Píseň k Panně Marii z roku 1941
Poutnický kancionál Salve Regina



Ó čistá a neposkvrněná, ó požehnaná Panno, Matko velikého Syna svého a Pána veškerenstva, vinou nedotčená, neporušená a svatá, naděje zoufalých a provinilých, Tebe oslavujeme, Tobě, milostiplná, dobrořečíme, která jsi Krista, Boha a člověka zrodila. Všichni před Tebou na tvář padáme, všichni Tě vzýváme a pomoci Tvé se dovoláváme: vytrhni nás, ó Panno svatá a neposkvrněná, ze všech pokušení ďábelských a ochraň nás přede vší hrozící pohromou. Bud naší prostřednicí a přímluvkyní v hodině smrti a soudu, vysvoboď nás od budoucího a neuhasitelného ohně a od temnoty vnější a učiň nás hodnými slávy Syna Tvého, ó milá a laskavá Panno a Matko. Ty zajisté samojediná jsi naše nejbezpečnější a nejsvětější naděje u Boha, jemuž sláva a čest, chvála a vláda na věčné věky věků.

Amen.

Modlitba sv. Efréma

LITURGICKÁ ČTENÍ

24.neděle v mezidobí - 12.září 2010

1.ČTENÍ - Ex 32, 7-11. 13-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Sestup dolů, neboť tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, přivodil si zkázu. Uhnuli brzo z cesty, kterou jsem jim přikázal. Ulili si býčka a klanějí se mu, obětují mu a říkají: Izraeli, to je tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské ze-mě." Hospodin řekl dále Mojžíšovi: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ." Mojžíš konejšil Hospodina, svého Boha, slovy: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a mocnou rukou z egyptské země? Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky." A Hospodin se nad nimi slitoval a nedopustil neštěstí, kterým hrozil svému lidu.

2.ČTENÍ - 1 Tim 1, 12-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Děkuji tomu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za věrného a vzal mě do služby, ačkoli dříve jsem byl rouhač, pronásledovatel a násilník. Dostalo se mi však milosrdenství, protože jsem to dělal z nevědomosti ve své nevěře. Milost našeho Pána se však na mně tím hojněji projevila s vírou a láskou v Kristu Ježíši. Na tuto nauku je spolehnutí a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Ježíš Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já mezi ně patřím na prvním místě. Ale právě proto jsem došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na mně jako na prvním ukázal celou svoji shovívavost; já jsem měl být příkladem pro ty, kdo v něho v budoucnosti uvěří, a tak dosáhnou věčného života. Králi věků, Bohu nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému bud čest a sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!" Pověděl jim tedy toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.' Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují. Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.' Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil." Dále řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'"

25.neděle v mezidobí - 19.září 2010

1.ČTENÍ - Am 8, 4-7

Čtení z knihy proroka Amosa.

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země! Říkáte: „Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků? I nejhorší obilí prodáme." Při chloubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!"

2.ČTENÍ - 1 Tim 2, 1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všecky lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola - to mluvím pravdu a nelžu - za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

EVANGELIUM - Lk 16, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.
Ježíš řekl svým učedníkům:

„Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: 'Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.' Správce si řekl: 'Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.' Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: 'Kolik jsi mému pánovi dlužen?' Odpověděl: 'Sto věder oleje.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.' Pak se zeptal druhého: 'Kolik ty jsi dlužen?' Odpověděl: 'Sto korců pšenice.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.' Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla. A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste - až ho nebude - byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu."

26.neděle v mezidobí - 26.září 2010

1.ČTENÍ - Am 6, 1a. 4-7

Čtení z knihy proroka Amosa.

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpupně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásot povalečů!"

2.ČTENÍ - 1 Tim 6, 11-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizuji: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

EVANGELIUM - Lk 16, 19-31

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák - jmenoval se Lazar - plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámova náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben.V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: 'Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň konečekprstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakoušímmuka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: 'Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní še tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' Boháč řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: 'Mají Mojžíše a Pro-roky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: 'Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: 'Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'"

27.neděle v mezidobí - 3.října 2010

1.ČTENÍ - Hab 1, 2-3; 2, 2-4

Čtení z knihy proroka Habakuka.

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine - ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!" - ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost."

2.ČTENÍ - 2 Tim 1, 6-8. 13-14

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána ani se nestyď za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj při tom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

EVANGELIUM - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!" Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře!', poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: 'Hned pojď a sedni si ke stolu?' Spíše mu přece řekne: 'Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.' Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: 'Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.'"

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.srpna 2010

Politické události

Nečasova vláda zveřejnila programové prohlášení a dostala důvěru

Ve středu 4. srpna zveřejnil koaliční kabinet ODS, TOP 09 a VV programové prohlášení vlády, na jehož základě Nečasova vláda požádala Sněmovnu o vyslovení důvěry. Padesátistránkový dokument má sedm tematických oblastí a vláda si v něm vytyčila pět priorit: reformu veřejných financí, reformu důchodového systému, modernizaci zdravotnického systému, reformu systému terciárního vzdělávání a boj proti korupci zvýšením transparentnosti zadávání veřejných zakázek. Jak se dalo předpokládat, projednávání bodu „Žádost vlády ČR o vyslovení důvěry" se ve Sněmovně v úterý 10. srpna proměnilo v maraton ostrých útoků ze strany poslanců ČSSD a KSČM na jednotlivé body vládního prohlášení. Jejich rétorika měla jedno společné – snahu vytvořit si kritikou vlády a jejího programu příznivou výchozí pozici pro kampaň před podzimními komunálními volbami. Bouřlivá rozprava však neměla na konečné hlasování žádný vliv, důvěru Nečasově koaliční vládě vyslovilo 118 poslanců, 82 bylo proti.

Severní Čechy pod vodou, udeřily bleskové povodně

O víkendu 7. a 8. srpna prudké deště rozvodnily potoky a říčky v severní části Liberecka, na Děčínsku, Frýdlantsku a Českolipsku. Povodně přišly neočekávaně, většinu obyvatel tedy zastihly zcela nepřipravené. Škody na majetku jsou obrovské, vyžádaly si také pět lidských životů. Severní Čechy zasáhla povodeň nečekaně rychle. Například v Mníšku na Liberecku dosahovala hladina říčky Jeřice večer sotva devíti centimetrů, ráno překročila čtyři metry. Podle meteorologa Jana Rosy vznikly povodně dlouhodobě vyššími srážkami: „Už 24. července byl na Bílém potoce ve Frýdlantském výběžku třetí povodňový stupeň. Už v tu chvíli byla tamní rašeliniště velmi nasycena vodou a voda z nich stékala. A čtrnáct dní je velice málo na to, aby z půdy zmizela." Přívalové srážky v sobotu 7. srpna jen dokonaly dílo zkázy. Nejhůře byly zasaženy obce Mníšek, Chrastava, Hřensko a Frýdlant. Během dopoledne 7. srpna začali hasiči po celém Libereckém kraji evakuovat lidi ze zasažených míst. Na pomoc lidem byla přivolána i armáda a vrtulník. Některé obce totiž voda zcela oddělila od okolního světa. Například v Chrastavě lidé čekali na evakuaci na střechách svých domů. Během neděle voda kulminovala a na několika místech začala dokonce i pomalu klesat. V sobotu odpoledne se zvedala voda také na Vysočině a na jižní Moravě. Tady ale zůstalo u čerpání vody za sklepů. V postižených obcích nejvíce chyběly pitná voda a dodávky elektřiny. Balená pitná voda dorazila během několika málo hodin. Dodávky elektřiny a plynu se podařilo obnovit až v pondělí ráno. Ještě v neděli odpoledne dorazili na místo vojáci s těžkou technikou a pomalu začali odklízet spoušť, kterou voda napáchala. Meteorologové předpovídali další deště, bylo tedy nezbytné vyčistit v rámci možností koryta řek. Vzápětí se také začaly stavět provizorní mosty, ty původní voda buď poničila, nebo je úplně strhla. O týden později, o víkendu 15. a16. srpna vlna bouřek a dešťů opět zasáhla některá místa Čech, mezi nimi opakovaně Děčínsko, tentokráte však bez obětí na životech. Odhad vzniklých škod se stále upřesňuje. Liberecký kraj hlásí škody ve výši pěti miliard, Ústecký kraj nahlásil škodu jeden a půl miliardy. Lidé a pojišťovny sčítají škody na soukromém majetku, které budou obrovské. Podle informací MF Dnes poničily víkendové povodně jen na Děčínsku 1224 domů a 85 mostů. Další škody na majetku a na úrodě hlásí zemědělci. Záchranné práce a práce na obnově postižených obcí nejvíce komplikovali neukáznění lidé. I přes varování hasičů a policie si mnozí lidé jezdili fotografovat a natáčet rozvodněné řeky a zatopené vesnice. Během víkendu se v postižených oblastech objevilo několik případů rabování. Policii se brzy podařilo dostat situaci pod kontrolu. Nejsmutnější zpráva přišla z Radošova na Karlovarsku, kde pětičlenná skupina mladých lidí sjížděla v neděli odpoledne nebezpečný jez na Ohři. Jejich raft se převrátil a šestnáctiletá dívka se pod jezem utopila. Tragické záplavy vyvolaly vlnu solidarity. V České republice se díky DMS a různým sbírkám vybralo přes 28 milionů korun na pomoc postiženým lidem. Pomoc přichází i odjinud. Na příklad papež Benedikt XVI. poskytl finanční pomoc ve výši 600 tisíc korun, tato částka putovala na účet litoměřické Charity, která tyto peníze dále rozdělí mezi potřebné. Pomáhaly také sociální sítě. Facebook se stal místem, kde si lidé předávali informace ze zatopených oblastí. Navzájem si sdělovali, jak stoupá voda, jak probíhají záchranné práce, nabízeli pomoc, posílali dokumentární fotografie a videa. Velká část této komunikace se soustředila na facebookové stránce zpravodajského programu ČT24, který po celý víkend přinášel kontinuální povodňové zpravodajství.

Vláda bez dovolené, ministři v akci

Letošní rok nezná politickou okurkovou sezónu, protože nová vláda bez ohledu na dobu letních dovolených se energicky pustila do prosazování svého programu a akce jejich ministrů vyvolávají zájem médií. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy Josef Dobeš (VV) prosadil konání státních maturit již ve školním roce 2010-11, které vláda schválila na svém zasedání 18. srpna. Připravenost na reformu maturitní zkoušky prověří maturitní generálka, která proběhne letos na podzim a zúčastní se jí více než 90 procent středních škol. Ministr dopravy Vít Bárta (VV) šokoval stavbaře tím, že hodlá v rámci rozpočtových úspor zastavit padesát dopravních projektů v různé fázi realizace, včetně klíčových dálničních úseků. V pátek 13. srpna ministerstvo zveřejnilo seznam zastavených staveb Ředitelství silnic a dálnic ČR (ŘSD) a Správy železniční dopravní cesty (SŽDC). Současně

s tím se ministr vydal na místa dopravních staveb, o kterých se jedná, a některá svá rozhodnutí později korigoval. V úterý 24. srpna Bárta odvolal generálního ředitele ŘSD Alfreda Brunclíka, který ho údajně nedostatečně informoval o dopadech zastavení práce na dvou dopravních stavbách a proto ztratil ministrovu důvěru. Ministr práce a sociálních věcí Jaromír Drábek (TOP 09) připravil největší reformu platů státních zaměstnanců za posledních osmnáct let, kterou zapracoval do novely Zákoníku práce, a která by měla začít platit od ledna 2011. Všechny tarifní platy by se měly snížit od příštího roku o 10 procent. Jsou připraveny dvě varianty změny tabulkových platů, které by buď měly zůstat stejné po celou dobu služební kariéry, nebo by se měly podle délky praxe zvyšovat mnohem méně než dnes, a nejdéle patnáct let. Reakce odborových svazů na tyto změny jsou vesměs negativní, některé odbory hrozí, že půjdou do stávek. Kromě toho ministr Drábek plánuje od roku 2012 změnu systému vyplácení sociálních dávek, chce omezit jejich duplicitu a administrativní náročnost. Namísto současných více než dvaceti dávek by měly zůstat pouhé tři dávky: dávka při ztrátě zaměstnání, dávka pro postižené a dávka pro sociálně slabé. Ministr vnitra Radek John představil v pondělí 23. srpna na tiskové konferenci plán úspor ve svém rezortu. Z plánované úspory 8,3 miliardy korun chce ministr škrtnout na platech 3,8 miliardy, zbytek se ušetří na investicích a provozních nákladech. Úspory postihnou jak policii, tak hasiče. Ruší se například stavba Krajského policejního ředitelství v Liberci, omezí se nákup nových cisternových stříkaček a investice do techniky dobrovolných hasičských sborů. Ušetřit se má také na ICT projektech a také na příliš nákladných projektech eGovernmentu. Ministerstvo v budoucnu nebude platit za odposlechy telekomunikačním firmám, které by tento servis měly zahrnout do tzv. veřejné služby. Ministr kultury Jiří Besser (TOP 09) 19. srpna na hodinu odvolal ředitele Národního technického muzea Horymíra Kubíčka, který si údajně vylepšoval výplatu pravidelnými honoráři a nezodpovědně zacházel s veřejnými prostředky. Rekonstrukce NTM měla být dokončena k jeho stému výročí v roce 2008, není hotova dodnes, a náklady na rekonstrukci vzrostly o 60 procent. Podrobnosti má zjistit audit firmy Ernst&Young. Stejná firma prověří hospodaření České filharmonie. Audit Národní knihovny a především rekonstrukce historické budovy Klementina na základě výběrového řízení provede společnost KPMG. Ministr zdravotnictví Leoš Heger (TOP 09) dal začátkem srpna fakultním nemocnicím pokyn, aby zpracovaly pořadníky pro operace u diagnóz nevyžadujících okamžitý zákrok. Tyto pořadníky, které budou k nahlédnutí na internetu, by měly výrazně zprůhlednit pravidla, podle kterých se přidělují termíny operací. Pacienti, kteří se připravují na odstranění křečových žil, kýly nebo na výměnu kyčelního kloubu, se tak mohou zorientovat v „časových nabídkách" jednotlivých nemocnic a vybrat si nemocnici s nejkratší čekací dobou. Ministr Heger chce v budoucnu dosáhnout toho, aby tato povinnost se vztahovala i na jiné než na fakultní nemocnice.

Boj o předsedu rozděluje ČSSD

Bývalý premiér Jiří Paroubek, který po květnových volbách rezignoval na funkci předsedy ČSSD, v pořadu ČT Otázky Václava Moravce 15. srpna řekl, že v současné situaci nehodlá na funkci předsedy znovu kandidovat. Nový předseda se bude na sjezdu ČSSD volit příští rok v březnu a zatím jsou ve hře tři kandidáti: úřadující předseda ČSSD Bohuslav Sobotka, jihomoravský hejtman Michal Hašek a senátor Vladimír Dryml. Paroubek komentoval situaci slovy: „Množí se nám kandidáti. Pokud se tito lidé vymezují, tak se bohužel často nevymezují vůči vládní koalici, ale vymezují se vůči mně." Vyslovil se ve prospěch možné kandidatury středočeského hejtmana Davida Ratha. David Rath zatím tuto kandidaturu odmítá, ale mezitím se několikrát v tisku a na facebooku vyjádřil kriticky o Michalu Haškovi a Milanu Urbanovi, na což Michal Hašek reagoval tiskovým prohlášením. Davida Ratha v něm označil za „samozvaného Krakena" potápějícího loď ČSSD, který se snaží provokovat média a získat tak prostor pro „útoky na názorové oponenty uvnitř ČSSD". „Odnáší to bohužel celá ČSSD... a naši političtí soupeři si před podzimními volbami mnou radostí ruce," dodává Hašek.

Nový ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů

Novým ředitelem Ústavu pro studium totalitních režimů se 16. srpna stal Daniel Herman, pro jehož kandidaturu se vyslovilo pět ze sedmi členů Rady ÚSTR. Herman (47) vystudoval katolickou teologii, byl vysvěcen na kněze, v letech 1996-2005 byl mluvčím České biskupské konference a několik roků byl sekretářem kardinála Miloslava Vlka. Před několika lety požádal o laicizaci a z kněžské služby odešel. Od roku 2008 je vedoucím kanceláře ekonoma Jana Švejnara. Nový ředitel by měl zklidnit situaci v instituci, ve které po odchodu prvního ředitele Pavla Žáčka došlo k četným sporům, hádkám a personálním změnám.

Zemřel Milan Paumer

Ve čtvrtek 22. července zemřel ve věku 79 let Milan Paumer, člen skupiny bratrů Mašínů, kteří se v době kdy vrcholilo zločinecké peklo komunismu v naší zemi, prostříleli na svobodu. Ve středu 4. srpna se v divadle v Poděbradech konal jeho pohřeb. Smutečního rozloučení se zúčastnila řada převážně pravicových a někteří členové vlády, promluvil zde i premiér Petr Nečas. Milan Paumer se narodil 7.dubna 1931 v Kolíně, ale dětství strávil v Poděbradech kde se porve seznámil se syny generála Josefa Mašína, Ctiradem a Josefem. Po válce se Milan Paumer vyučil strojním zámečníkem, pak studoval strojní průmyslovku v Kolíně. Po únoru 1948 se s bratry Mašínovými účastnil organizace i provádění záškodnických akcí namířených proti komunistickému režimu. Nejprve šlo o drobné sabotáže jako zapalování polí a rozbíjení portrétů Stalina. V roce 1951 skupina, ve snaze získat zbraně, přepadla služebny SNB v Chlumci nad Cidlinou a Čelákovicích při čemž byli zabiti dva příslušníci SNB. O rok později byl

při přepadení vozu vezoucího výplaty do Kovolisu Hedvikov zabit pokladník Kovolisu Josef Rošický. Této akce se však Paumer osobně neúčastnil. Začátkem října 1953 se skupina rozhodla odejít na Západ. Milan Paumer v té době vykonával vojenskou službu ve slovenském Martině, ale byl kontaktován a v Poděbradech se k pětičlenně skupině přidal. Po dramatickém, 29 dnů trvajícím útěku přes Východní Německo se jemu a bratrům Mašínům podařilo dostat se do amerického sektoru Berlína. Dva členové skupiny, Zbyněk Janata a Václav Švéda, byli dopadeni, poté vydáni do Československa a popraveni. Milan Paumer byl při útěku postřelen do břicha. Po příchodu do USA vstoupil do americké armády; v rámci služby byl vyslán do Koreje. Po vypršení pětiletého závazku se usadil na Floridě, kde pracoval jako údržbář, dělník v leteckých opravnách a taxikář. Do důchodu odešel v roce 1998 jako majitel taxislužby. V roce 2001 se vrátil do ČR, kde se aktivně účastnil politického dění. Od roku 2004 byl členem Konzervativní strany, za kterou v roce 2004 kandidoval na poslance do Evropského parlamentu. V krajských volbách v roce 2008 neúspěšně kandidoval ve Středočeském kraji na kandidátní listině Konzervativní koalice. Byl čestným členem Konfederace politických vězňů České republiky, skautského oddílu – 53. středisko bratří Mašínů a také patronem občanského sdružení Mladá pravice. Dne 4. března 2008 mu Mirek Topolánek udělil čestnou plaketu předsedy vlády České republiky. Milan Paumer zemřel po těžké operaci srdce, kdy byl bez mála celý měsíc napojen na přístroje. Jeho pohřbu se zúčastnilo přes 500 domácích i zahraničních hostů.

V Praze byl odhalen obelisk připomínající sebeupálení Ryszarda Siwiece v roce 1968

20.srpna v předvečer 42. výročí invaze vojsk Varšavského Paktu do Československa byl před sídlem ÚSTR vztyčen pomník k uctění Poláka, který na to, aby vyjádřil odpor proti totalitarismu, obětoval svůj život. Fundátorem obelisku je polská Rada Ochrany Památky Válek a Mučednictví (Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa), a organizátorem oslavy byl Polský Institutu v Praze, autorem je sochař Marek Moderau. Vyroben je z černého mramoru, má výšku něco přes dva metry a základnu o straně 60 cm. Na jeho třech stěnách se vyjímá nápis ve třech jazycích - polském, českém a anglickém: "Ryszard Siwiec (1909-1968), bývalý voják Armii Krajowej (Zemské Armády - vojsko, bojující za války paramilitárním způsobem proti nacistickým okupantům a po válce proti bolševické tyranii - pozn. red.), vykonal sebeupálení v aktu odporu proti vpádu vojsk Varšavského Paktu na teritorium Československa. Ve jménu pravdy položil oběť nejvyšší." Slavnosti se zúčastnili mj.: Náměstek maršálka Senátu Zbigniew Romaszewski, generální tajemník Rady Ochrany Památky Válek a Mučednictví Andrzej Krzysztof Kunert a český náměstek premiéra Radek John. Přítomen byl také polský režisér Maciej Drygas, jenž o Ryszardowi Siwcovi v r. 1991 natočil dokumentární film s názvem "Uslyště můj křik". Ryszard Siwiec se 8.září 1968 během ústředních dožínek na Stadionu Desetiletí ve Varšavě v přítomnosti partajních vůdců, diplomatů a stotisícové veřejnosti polil rozpouštědlem a zapálil křiče: "Protestujte!" Předtím rozhodil letáky s výzvou k protestu. Zemřel 12. září 1968 na následky popálenin na více než 85 procentech těla. Pochován je na hřbitově v Przemyšlu.

Premiér Nečas odmítl zpochybnění Benešových dekretů.

Premiér Petr Nečas navštívil ve čtvrtek 19. srpna Berlín a setkal se zde s německou kancléřkou Angelou Merkelovou. Byla to jeho druhá zahraniční návštěva v úřadu poté, co v červenci navštívil Slovensko. Kancléřka Merkelová ocenila snahu nové české vlády konsolidovat ekonomiku a finance a vyslovila ochotu být nápomocna při řešení jakýchkoli otázek nebo problémů společného zájmu. Podle Petra Nečase se obě strany dohodly také na spolupráci při jednáních o energetické bezpečnosti nebo při postupném propojování energetických sítí. Nečas v Berlíně potvrdil, že česká vláda zatím neuvažuje o stanovení termínu pro přijetí eura. Na dotaz německého novináře, jaký je postoj nové vlády k rušení Benešových dekretů, se odvolal na česko-německou deklaraci z roku 1997 a odmítl zpochybnění dekretů. Podle Nečase návštěva bavorského premiéra Horsta Seehofera v Praze není na pořadu dne, neboť „hrozí, že debata by se mohla zvrhnout jen na diskusi o Benešových dekretech, což by ztrácelo smysl.“ Podobně jako do Bratislavy, také do Berlína Nečas odjel autem a nevyužil možnost letecké přepravy, čímž dal najevo, že se šetřením vládních výdajů začíná u sebe.

Česko se zapojí do protiraketové obrany USA

Americká vláda potvrdila, že Česko se stane součástí Obamova projektu protiraketové obrany v Evropě, když Pentagon koncem července požádal Kongres o prostředky na zřízení centra předběžného varování v Česku. Podle listu Washington Post by protiraketový štít nad jižní Evropou mohl začít fungovat už v příštím roce. Pozemní radar by stál v Turecku nebo Bulharsku, rakety by se umístily v Polsku a Rumunsku, v Česku by se měla soustřeďovat data ze senzorů a družic, která by se vyhodnocovala a předávala dál. Systém předběžného varování zřízený na českém území, sestávající se z několika málo kanceláří s technickým vybavením v hodnotě 2.2 milionů US dolarů, by mohl být prvním prvkem celého protiraketového projektu, jehož výstavba by měla pokračovat do roku 2010.

Ve Švýcarsku zadrželi Tomáše Pitra

Tomáš Pitr, podnikatel odsouzený za daňové podvody a další hospodářské trestné činy, byl po třech letech na útěku zadržen 27. července švýcarskou policií ve Svatém Mořici ve chvíli, kdy venčil svého psa. Pitr, který zde bydlel v luxusním hotelu Kempinski, uprchl z České republiky těsně před tím, než měl nastoupit pětiletý trest za daňové delikty. K dalšímu trestu byl odsouzen již v nepřítomnosti, a to za nezákonné vyvedení akcií společností Setuza a Milo Suro-

várny ze společnosti Agrocredit v roce 2000. Švýcarským policistům se podařilo zatknout Pitra na základě údajů, které jim dodali pracovníci Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ). Pitr je nyní ve vydávací vazbě. O jeho vydání do České republiky musí rozhodnout švýcarské ministerstvo spravedlnosti. Proti jeho rozhodnutí však může Pitr podat stížnost, což proceduru vydávání může prodloužit až na jeden rok.

Ekonomika

Spor o povodňovou stokorunu

Při vědomí toho, že nedávné povodně neplánovaně zatíží státní pokladnu, ministr financí Miroslav Kalousek navrhl začátkem srpna, aby se snížila základní sleva na dani z příjmu fyzických osob z hrubé mzdy nad 9800 korun o sto korun, což by přineslo do státního rozpočtu asi čtyři a půl miliardy ročně. Získané prostředky z tzv. povodňové daně by měly sloužit pouze k odstraňování současných i budoucích povodňových škod. Představa, že by každý vydělávající občan platil státu jednu stokorunu měsíčně navíc, však narazila na odpor veřejného mínění, na což reagoval premiér Petr Nečas odmítnutím tohoto opatření. V diskusním pořadu ČT prohlásil: „Mám k tomu celou řadu výhrad. Nemyslím, že je nezbytně nutné jít cestou zvyšování přímých daní." Tento výrok zaskočil ministra Kalouska, který na snížení daňové slevy o sto korun trvá, a zakomponoval ho do návrhu státního rozpočtu. Kalousek vyčítá Nečasovi, že nedodržuje dohody, protože s návrhem předběžně souhlasil. V komunikaci s Hospodářskými novinami Nečas nepopřel, že svůj názor na povodňovou daň změnil. Zatím ji však zcela neodmítl a v SMS zprávě uvedl: „Na toto téma jsme otevřeli diskusi a tato diskuse bude pokračovat."

Kurzovní lístek
31. 8. 2010 (středa)

EUR, 1 .....24.810
Kanada, 1 .....18.606
USA, 1 .....19.353

Kultura

Zemřel Ludvík Kundera

V úterý 17. srpna, pět měsíců po svých devadesátých narozeninách, zemřel v Boskovicích na Moravě básník, dramatik, prozaik, překladatel a literární historik Ludvík Kundera. Začínal jako básník, jeho tvorba byla spojena s avantgardními směry. Po roce 1945 se stal jedním ze zakladatelů postsurrealistické Skupiny Ra, přátelil se s Karlem Teigem, Toyen či Františkem Halasem. Po válce byl redaktorem časopisu Blok, pracoval v deníku Rovnost a v Hostu do domu. V letech 1968-1970 působil jako dramaturg Mahenova divadla, činoherní scény Národního divadla Brno. Za normalizace nesměl publikovat, ale literatuře se věnoval dál - pod pseudonymem překládal poezii německých autorů, mezi jinými se zabýval tvorbou Hanse Arpa, Georga Trakla a Bertolta Brechta. Loni získal jednu z nejvýznamnějších tuzemských literárních poct - Cenu Jaroslava Seiferta udělovanou Nadací Charty 77. Ludvík Kundera je bratrancem světově známého spisovatele žijícího ve Francii Milana Kundery.

Sport

Medailové zklamání v Barceloně

Před odjezdem na mistrovství Evropy v lehké atletice nebyly vyhlídky české výpravy špatné. Podle dosažených výkonů měli čeští atleti dosáhnout alespoň na čtyři medaile. Nakonec si z Barcelony vezou jedinou – bronz Barbory Špotákové v hodu oštěpem. Zklamáním byl například výkon diskařky Věry Cechlové, která nedokázala postoupit do finále jediným platným hodem, přestože její tréninkové výkony by jí na medaili stačily. Překážkář Svoboda s nejlepším časem v letošních tabulkách při závodě na sedmé překážce škobrtl a skončil až šestý. Některé komentáře však upozorňují na to, že na čelných nemedailových místech se objevila nová perspektivní jména, která mohou být příslibem do budoucnosti. Umístění českých atletů na ME v Barceloně: Špotáková, oštěp (3.), Hejnová 400 m překl. (4.), Holuša 800 m (5.), Rosolová 400 m (5.), Bába výška (5.), Ptáčníková tyč (5.), Prorok 400 m překl. (6.), Masná 800 m (6.), Svoboda 110 m překl. (6.), Klučinová sedmiboj (7.), Žalský koule (8.)

V čele fotbalové ligy Plzeň

Po šestém kole nejvyšší fotbalové soutěže jsou na prvních třech místech mimopražské kluby Plzeň, Olomouc a Mladá Boleslav. Sparta i Slavia pokračují v nevýrazných výkonech, v posledním kole Sparta prohrála doma s Plzní (0:1) a Slavia v Teplicích (1:2). Sparta na vedoucí Plzeň ztrácí již sedm bodů. Tři mužstva – Plzeň, Olomouc, Budějovice – jsou stále bez porážky. Na posledním místě se trvale usadilo Brno.

Sparťanské neúspěchy vyústily ve volání fanoušků po odvolání trenéra Josefa Chovance. Fanoušci Slávie mezitím zrušili bojkot návštěv stadionu v Edenu. Fanoušci Bohemians 1905 stále do Edenu odmítají chodit, přestože utkání jejich mužstva jsou dramatická. Naposledy Bohemians 1905 zachránila remizu 2:2 v poslední minutě prodloužení, když po většinu utkání s Českými Budějovicemi prohrávala 0:2.

Překvapivě dobře si vede nováček soutěže Hradec Králové, který se usadil ve středu tabulky se stejným bodovým ziskem jako Slavia, Jablonec a Teplice.

Výsledky
5. kolo: Plzeň – Slovácko 3:0, České Budějovice - Hradec Králové 0:0, Ústí nad Labem – Teplice 0:2, Jablonec – Bohemians 3:1, Příbram – Sparta 0:1, Slavia – Liberec 1:3, Ostrava – Olomouc 1:2, Brno – Mladá Boleslav 3:1

6. kolo: Hradec Králové – Jablonec 1:0, Bohemians - České Budějovice 2:2, Slovácko - Ústí nad Labem 1:1, Mladá Boleslav – Ostrava 1:0, Olomouc – Brno 3:0, Teplice – Slavia 2:1, Liberec - Příbram 0:0, Sparta - Plzeň 0:1

Tabulka:
1. Plzeň 16 bodů, 2. Olomouc 14, 3. Mladá Boleslav 10, 4. Sparta 9, 5. České Budějovice 8, 6. Slavia 8, 7. Jablonec 8, 8. Teplice 8, 9. Hradec Králové 8, 10. Liberec 7, 11. Slovácko 7, 12. Bohemians 1905 6, 13. Příbram 6, 14. Ostrava 5, 15. Ústí nad Labem 5, 16. Brno 3

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Jedním klikem do papežova domu

11. srpna 2010 vyšel v deníku L'Osservattore Romano rozsáhlý rozhovor s Mons. Luciem Adrianem Ruizem, odpovědným za doménu www.vatican.va. Web papeže a Svatého stolce je místem v síti, v němž se zpřítomňuje a udržuje živé petrinské učení; "virtuální ruce, nohy a hlas papeže", aby došel k "městu a světu" po digitálních autostrádách. Toto přirovnání zvolil Mons. Lucio Adrian Ruiz, zodpovědný za internetové služby městského státu Vatikán, když hovořil o internetové doméně www.vatican.va, která umožňuje přístup k informacím o aktivitách Benedikta XVI. a Apoštolského stolce. Mons. Ruiz se narodil v roce 1965 v Santa Fe (Argentina), kde byl v 25 letech vysvěcen na kněze. Je odborníkem v tomto oboru, studoval ve své vlasti a ve Španělsku a nyní přednáší předměty související s informatikou na dvou římských univerzitách a v Bogotě.

Co je vlastně www.vatican.va? Je to základní osa, na níž je založena oficiální přítomnost papeže a Apoštolského stolce na síti. Tento web, dá se říci, je virtuální způsob přítomnosti petrinské služby papeže pro univerzální církev na internetu. Je to "něco navíc" vzhledem k tradičním médiím – tisku, rádiu a televizi – protože díky síti je možné znovu číst, poslouchat a vidět kdykoli a kdekoli, "do všech končin země", jakýkoli obsah, který tam je. Kdo chce, může čerpat texty a kompletní slova papežského učení z oficiálního zdroje, aniž by musel přecházet do jiných médií, kde jsou často záměrně krácena, a také interpretována.

P. Ján Ďačok SJ teologem Apoštolské penitenciárie

Tiskové středisko Svatého stolce zveřejnilo zprávu, že Svatý otec Benedikt XVI. jmenoval P. Jána Ďačoka SJ teologem Apoštolské penitenciárie. Tento kněz v současné době působí jako docent morální teologie na Papežské univerzitě Gregoriana v Římě. P. Ján Ďačok SJ se narodil v roce 1955 v Sobrancích na Slovensku. V letech 1974-1980 studoval Lékařskou fakultu Univerzity P. J. Šafárika v Košicích. Po ukončení studia v letech 1981-1990 pracoval v Okresním ústavě národního zdraví (OÚNZ) Topoľčany jako lékař radiodiagnostického a později interního oddělení se specializací na vnitřní lékařství. V roce 1981 vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova a tajně vystudoval teologii na Teologickém institutu sv. Aloise. V roce 1990 přijal kněžské svěcení z rukou Mons. Aloise Tkáče. V roce 1993 získal licenciát z morální teologie na Papežské univerzitě Gregoriana v Římě. V letech 1993-1994 působil jako vedoucí Slovenského programu Vatikánského rozhlasu. Od roku 1994 vyučoval etiku a morální teologii na Teologickém institutu sv. Aloise v Bratislavě a od roku 1997 na Teologické fakultě Trnavské univerzity v Bratislavě. V roce 1999 získal vědecko-akademický titul PhD. v oboru veřejné zdravotnictví a později titul docent v oboru sociální práce. V roce 2003 obhájil doktorát v oboru morální teologie na Papežské univerzitě Gregoriana v Římě. V roce 2003-2009 byl provinciálem Slovenské provincie Tovaryšstva Ježíšova. V roce 2004 se stal členem korespondentem Papežské akademie pro život. V letech 2005-2008 vykonával funkci předsedy Konference vyšších řeholních představených na Slovensku. V roce 2009 byl jmenován členem Etické komise Ministerstva zdravotnictví Slovenské republiky. Letos ho Konference biskupů Slovenska jmenovala zástupcem Slovenska ve skupině expertů pro bioetiku COMECE (Komise biskupských konferencí Evropské unie). Od února 2010 je členem pedagogického sboru Papežské univerzity Gregoriana v Římě.

Na diecézní pouti rodin byl vyhlášen program Vezmi a čti

V sobotu 28. srpna na 7. diecézní pouti rodin ve Žďáru nad Sázavou vyhlásil brněnský biskup Vojtěch Cikrle nový biblický program pro období 2010-2013 nazvaný VEZMI A ČTI. Titul programu se odvolává na slavné "tolle lege" (Vezmi a čti, rozuměj: vezmi a čti Boží slovo), známé ze života svatého Augustina, které bylo mocným motivem jeho obrácení. Biskup Cikrle vyhlásil a představil program na žďárské pouti právě v den svátku sv. Augustina. Následující týden, v neděli 5.září, se bude číst pastýřský list s tímto poselstvím v celé brněnské diecézi. Tentýž den budou také spuštěny internetové stránky s množstvím informací pro čtení Bible. Biblický program VEZMI A ČTI je konkrétní odpovědí na pastýřský list českých a moravských biskupů, kteří vyzvali k přípravě na jubileum příchodu Cyrila a Metoděje v roce 2013. Jedním ze základních témat přípravy je právě Boží slovo, které soluňští bratři jakožto poklad víry do naší země přinesli. Program VEZMI A ČTI chce pomoci ke znovuobjevení tohoto bohatství, které má svoji hodnotu nejen pro věřící ve farnostech, ale obecně pro celou naši občanskou společnost.

Oslava blahoslaveného Metoděje Dominika Trčky C.Ss.R.

Ve středu 25.srpna 2010, o svátku blahoslaveného mučedníka z doby komunismu a řeckokatolického redemptoristy Metoděje Dominika Trčky C.Ss.R., se v pražském chrámu Nejsvětější Trojice slavila archijerejská sv. liturgie. Tuto liturgii s kněžími slavil emeritní biskup Apoštolského exarchátu Řeckokatolické církve v České republice Mons. Ján Eugen Kočiš. Hrdinský život blahoslaveného Metoděje ve své homilii krátce připomněl redemtorista P. Anton Verbovský C.Ss.R., který zdejší farnost pravidelně navštěvuje z příbramské Svaté Hory. Ta byla i jedním z mnoha působišť P. Trčky. P. Metoděj Dominik Trčka C.Ss.R. byl za duchovní činnost vězněn a zemřel 23. března 1959. Za blahoslaveného jej ve Vatikánu vyhlásil současně s prešovským biskupem Pavlem Petrem Gojdičem OSBM papež Jan Pavel II. dne 4. listopadu 2001.

Podle zpráv České biskupské konference

Od světla k Světlu

Cesta víry Johna Henryho Newmana, který bude blahořečen 19. září 2010



Jednu svou slavnou báseň začíná John Henry Newman slovy: Lead kindly light... „Veď mě, milé světlo v zajetí temnoty. Noc je hluboká, vlast je ještě daleko. Chraň mé kroky. Sled vzdálených obrazů si ještě vidět nežádám, stačí mi jeden krok." Newman se cítil po celý život být vedený světlem. Šel za tímto světlem krok za krokem v radosti i v utrpení s uchvacující rozhodností.

Obrácený

John Henry Newman se narodil 21. února 1801 v Londýně. Vyrůstal v domě svých anglikánských rodičů. Matka seznamovala jeho i pět dalších sourozenců záhy s Biblí. To rozhodující však přitom nebyla víra, ale cit. Proto mohl Newman později říct, že jako dítě neměl žádné vlastní náboženské přesvědčení. Jako sedmiletý byl vyslán do soukromé školy. Brzy se ukázalo, že je nejen pilným žákem, ale že má i nadání pro hudbu - učil se hrát na housle; pro organizaci - byl předsedou školního klubu; a pro novinářství - vydával školní časopis s titulem Špión.

Z náboženského hlediska však mladý Newman neměl žádné základy. Ve svém deníku o této době napsal: „Vzpomínám si, že jsem chtěl být ctnostný, nikoliv však náboženský. V představě o tom druhém leželo něco, co jsem nechtěl. Ani jsem vůbec nepoznával, jaký by to mělo smysl, milovat Boha." Velké pokušení mladého Newmana spočívalo tedy v tom, stát se dobrým člověkem, ale ztratit Boha, a tím i pramen všeho dobra. Neklepe toto pokušení i dnes na dveře mnoha lidí, možná i na naše?

Uprostřed temných bouří došlo k prvnímu obratu v Newmanově životě. On sám nazval tento obrat „první obrácení". „Když mi bylo 15 let, udála se v mém myšlení velká změna. Dostal jsem se do vlivu určitého vyznání víry a můj duch přijal do sebe dogmatické rysy, které díky Boží dobrotě nebyly už nikdy smazány."

Jak došlo k těmto velkým změnám v myšlení patnáctiletého? Rodina Newmanů byla náhle postižena finanční krizí, protože zkrachovala jedna banka. Proto musel churavý John Henry zůstat o letních prázdninách ve školním internátu. V té době přečetl na doporučení jednoho učitele knihu „Moc pravdy". Tato kniha zasáhla srdce mladého studenta. Vydal se na cestu k živé víře v Boha a současně poznával pomíjejícnost pozemských věcí. V duchu svatého Augustina o tom napsal: „Nechal jsem v sobě v klidu dozrát myšlenku, že jsou jen dvě bytosti, které mají absolutní osvěcující samozřejmost: já sám a můj Stvořitel."

Od tohoto prvního obrácení měla Newmanova víra pevný základ. Napsal: „Od mého patnáctého roku bylo dogma základním principem mého náboženství: jiné náboženství neznám; náboženství jako pouhý pocit je pro mě sen a klam. Stejně dobře by mohl někdo hovořit o dětské lásce bez rodičů, jako o zbožnosti bez skutečnosti nejvyšší bytosti." Toto první obrácení přivedlo Newmana k poznání toho, který je pravé Světlo. A po tomto obrácení následuje mnoho dalších kroků očišťování a zrání, které tomuto světlu dodávaly stále více záře. Kdo chce přijít ke světlu, musí být ochoten se obrátit. Musí svoje „já" zanechat za sebou a otevřít se Bohu. I dnes je obrácení cesta ke světlu.

Duchovní pastýř

V 16 letech začal Newman studovat na Oxfordu. Svým studijním úkolům se věnoval s velkou intenzitou a chtěl jako student jít věrně za světlem, které poznal jako střed svého života. Již po třech letech složil závěrečnou zkoušku a krátce nato se stal profesorem.

V té době se rozhodl postavit celý svůj život do služeb Bohu a lidem. V roce 1824 byl vysvěcen na anglikánského jáhna a ve svém deníku si zapsal: „Nesu odpovědnost za duše až do dne své smrti." Po prvním obrácení měl Newman ještě určité individualistické rysy. „Já sám a můj Stvořitel," tak to napsal. Nyní k tomu přistoupila dimenze odpovědnosti za druhé. Poznal, že může být věrný Božímu světlu jen tehdy, když bude ochoten toto světlo předávat druhým, když bude služebníkem druhých lidí. Zvláště důležitý byl pro něho osobní kontakt. Jako jáhen chudinské oxfordské farnosti kromě tradiční kazatelské činnosti také navštěvoval domy - to byl tehdy zcela nový a neobvyklý druh pastorační péče.

Nedlouho nato stal se Newman vedle své akademické činnosti také farářem na oxfordské univerzitě. Každý večer měl kázání, aby trochu otřásl svědomím studentů a profesorů a přiměl je k bdělosti. Měl velký dar kazatelství. Vykládal křesťanské pravdy jasně, vyzýval k životu podle zásad evangelia, dodával slovu vnitřní autoritu svědectvím svého života.

Newman nechtěl studenty doprovázet jen v jejich intelektuálním vzdělávání. Spíše se zaměřoval na to, být jim průvodcem na cestě k životu podle evangelia. Z toho důvodu měl brzy těžkosti se svými liberálními představenými. Přitom nebylo možno ho obviňovat z úzkoprsosti. Pořádal pro studenty často večery. Zval pravidelně na večeři přátele a známé. Přitom se nemluvilo pouze o náboženství, ale také o literatuře, dějinách, matematice a mnoha jiných věcech. Zde se projevoval základní princip Newmanova působení: „Chtěl jsem, aby myslící laik byl zbožný a zbožný duchovní byl myslící člověk."

Newman byl vychovatel skrz naskrz. Měl stále před očima svědomí těch druhých a svou odpovědnost za duše. Chtěl stále budovat, nikoliv bourat. Říká: „Nic mi nebylo odpornější jako šířit pochybnosti a mást svědomí." Newman byl otcem svědomí, který měl jasně před očima spásu duší. Byl plnokrevným duchovním pastýřem. Nedokázal podržet pro sebe světlo, které našel, musel o něm vydávat svědectví. Takové svědky světla potřebuje také dnešní svět. Ježíš nás vyzývá, abychom byli „solí země" a „světlem světa".

Hledač pravdy

V létě 1828 začal Newman číst církevní Otce - velké světce a teology prvních křesťanských staletí. Tato četba se pro něho stala klíčem, aby objevil křesťanské zjevení v jeho plnosti. Písmo svaté studoval důkladně a mnohá jeho místa se naučil nazpaměť. Nyní se otevřel také tradici, jejímiž svědky jsou právě Otcové. Vliv Otců na Newmana není možno dostatečně docenit. A sám později dosvědčil: „Otcové ze mě udělali katolíka."

Záhy publikoval Newman svou první velkou studii *Ariáni čtvrtého století* (1832). Ale zatímco pátral po pravdě a stále více se inspiroval církevními Otci, pozoroval s velkou starostlivostí vliv liberálních proudů z Oxfordu a v celé Anglii. Tato zkušenost ho přiměla, aby spolu s dalšími duchovními založil „Oxfordské hnutí" (1833). Základním přesvědčením hnutí bylo, že Anglie odpadla od církve a potřebuje „druhou reformaci" a obnovu v duchu původního křesťanství. Vedoucí osobnosti hnutí působily především intenzivní kazatelskou činností a publikováním tzv. „Tracts", které měly formu letáků a byly šířeny do ostatních měst, kde působily jako blesk z čistého nebe. Hnutí se řídilo třemi principy: první byl dogmatický princip, podle kterého je křesťanská víra pravda. Druhý byl církevně svátostný princip, podle kterého Kristus založil církev spolu se svátostmi. Třetím principem mělo být odmítnutí tzv. papalismu. V Tractu č. 20 napsal Newman o katolické církvi: „Vaše společnost je nakažena herezí, které se musíme vyhýbat jako moru."

Newman se proto snažil postavit anglikanismus na pevnější půdu a vypracovat teorii „Via media" (střední cesta). Podle této teorie protestanti odvrhli původní pravdy víry, katolíci se dodatečnými bludy vzdálili od staré církve, anglikáni naopak zachovali „střední cestu" a víru Otců. Při těchto studiích se Newman neřídil svými osobními zájmy. Napsal: „Moje přání je mít pravdu za nejlepšího přítele a nemít jiného nepřítele než blud."

Teorie Via media však měla jeden háček. Leží pravda opravdu uprostřed? Při studiu starověké církve dospěl Newman k závěru, že nikoliv. Mezi ariány a Římem byla ve čtvrtém století „Via media" - poloariáni. Ariáni popírali Ježíšovo božství. Řím učil, že Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk. Poloariáni učili, že Ježíš není Bůh, ale je Bohu podobný. Pravda nebyla u poloariánů, ale na straně Říma. Teorie Via media se zhroutila jako domek z karet. Navíc musel zažít, jak jeho Tract 90, pokus interpretovat anglikánskou víru katolicky, univerzita v Oxfordu odsoudila a anglikánští biskupové ho odmítli. Tehdy se rozhodl, že se i se svými přáteli odstěhuje do Littlemore. V této malé obci nedaleko Oxfordu chtěl hledat jasno o své budoucnosti modlitbou, postem a studiem. Rozhodl se však, že za světlem pravdy půjde se vší rozhodností. Miluje pravdu. Nespočet lidí přivedl k pravdě, i v dnešní době.

Poslušný

Newman byl přesvědčen o tom, že Bůh mu potřebné světlo sešle, pokud bude trpělivě čekat a horlivě se modlit a dá se vést nikoliv pouhým citem, ani pouhým rozumem, ale svědomím. Během let prožitých v Littlemore se řídil zásadou: „Dělej, co od tebe žádá současný názor z hlediska povinnosti, a dej promlouvat konání. Mluv skrze činy." Roku 1843 odvolal všechna obvinění vůči katolické církvi, kterou pokládal v té době za spojence Antikrista. Dále se s těžkým srdcem vzdal úkolů jako profesor a univerzitní farář na Oxfordu. Jak velice zápasil Newman ve svém svědomí o svou budoucnost, poznáváme z jeho dopisu, který tehdy napsal: „Mohu se já (zcela osobně, nikoliv někdo jiný, nýbrž já) v anglikánské církvi spasit? Mohl bych ještě tuto noc klidně zemřít? Není to pro mě smrtelný hřích, nepřestoupit do jiného společenství?"

Velkou obtíží bylo pro Newmana to, zda „nové" římské nauky jako o očistci, o Marii, o svatých odpovídají čisté víře Otců, nebo ne. Proto se rozhodl zpracovat studii o vývoji nauky víry (1845). Výsledek této práce byl pro jeho další životní cestu rozhodující. Píše o tom: „Čím dále jsem postupoval, tím více se vyjasňovaly moje obtíže, takže jsem přestal mluvit o římských katolících a bez váhání jsem je nazval prostě katolíky. Než jsem dospěl do konce, byl jsem rozhodnut přestoupit a moje kniha zůstala nedokončena v tom stavu, v jakém tehdy byla." Zde vidíme vnitřní Newmanovu důslednost. Jakmile něco poznal ve svém vírou osvíceném svědomí, ihned podnikl potřebné kroky, aniž by se dal odradit lidskými obavami. Uposlechl volání svědomí, uposlechl Boží světlo.

Svým nejlepším známým tehdy napsal dopis tohoto obsahu: „Littlemore 8. října 1845. Milý ... Musím Ti něco sdělit, co Tě bude velmi bolet, ale chci to udělat stručně, tak jak by sis přál. Tuto noc spí P. Dominik, pasionista, v tomto domě. Neví ještě nic o mých záměrech, ale já ho chci požádat, aby mě přijal do Církve, o které věřím, že je to jediné Spasitelovo stádce na zemi. Tento dopis nebude odeslán, dokud se to nestane. Vždy Tvůj Tobě vždy zavázaný John Henry Newman."

Opustit anglikánské společenství nebylo pro Newmana snadné. Miloval je, miloval Oxford a své úkoly, miloval svou rodinu a své přátele. Ale hlas svědomí byl silnější než všechny lidské vazby. V tomto volání poznával Boží vůli. Jeho obrácení není žádná „ekumenická nehoda". Vždy nám bude připomínat, že při hledání jednoty jde o to, jít věrně za světlem pravdy. Proto je Newman důležitou postavou ekumenismu.

Trpící

Po svém přijetí do katolické církve 9. října 1845 takřka přesně uprostřed svého života odešel Newman do Říma, kde několik měsíců studoval a pak přijal kněžské svěcení. V Římě poznal společnost oratoriánů. Vstoupil do tohoto společenství a založil v Birminghamu jeho anglickou větev. Až do konce života pobýval v Birminghamu, kde rozvíjel bohatou pastorační činnost mezi chu-

dými, byl duchovním vůdcem tisíců lidí a pokračoval ve své teologické činnosti. Jeho duše dospěla po „bouřlivé plavbě do bezpečného přístavu". Asi dvacet let po svém obrácení napsal: „Od doby, kdy jsem se stal katolíkem, žil jsem v dokonalém a nerušeném klidu, aniž by mě přepadla jediná pochybnost."

Po mnoha letech nalezl Newman konečně vnitřní pokoj. Ale těžkostí a zkoušek, které ho zaplavily, neubylo. Naopak: přibývalo jich. Mnoho anglikánů ho pokládalo za zrádce a přerušili s ním styky. V katolické církvi v Anglii, k níž patřili takřka výlučně chudí irští dělníci, nebyl vždy správně chápán. Mezi oratoriány došlo záhy k napětí, protože několik spolubratří nechápalo Newmanovu linii, a založili v Londýně vlastní oratoř. Tímto rozštěpením Newman velice trpěl.

V roce 1851 požádali irští biskupové Newmana o založení katolické univerzity v Dublinu a jmenovali ho prvním rektorem. Ujal se toho úkolu s velkou radostí. Doufal, že bude moci uplatnit své profesorské zkušenosti z Oxfordu. Věnoval výstavbě univerzity mnoho sil a mnoho času. Přednášky, které pronesl 1852 na téma „Podstata univerzity", patří k tomu nejlepšímu, co je na toto téma napsáno. Postavil se proti jednostranným specializacím a prosazoval všeobecné vzdělání. Pravé vzdělání má podle jeho názoru trojí dimenzi: vědu, ctnost a náboženství. Protože však chtěl přijmout do profesorského sboru i laiky a chtěl vzdělávat i světské křesťany, došlo mezi ním a biskupy k napětí. To přispělo k pádu celého projektu.

Po tomto nezdaru dostal žádost, aby zpracoval nový překlad Bible. Opět se pustil do díla s velkou vervou. Hledal pro překlad vhodné pomocníky a vynaložil na ten účel mnoho peněz a osobní práce. Ale již po roce musel vzít na vědomí, že odpovědná místa přestala projekt podporovat, aniž ho o tom informovali.

R. 1859 obdržel Newman žádost, aby převzal vydávání katolického časopisu „The Rambler". Spatřoval v tom šanci přispět ke vzdělání katolických laiků. Chtěl také poukázat na postavení laiků v Církvi a zveřejnil stať *O svědectví laiků* v *otázkách nauky víry*. V této studii vyložil, že nauka víry se uskutečňuje v Církvi různými kanály: skrze kázání biskupů, svědectvím teologů a skrze věřící lid, který má instinktivní smysl pro pravdu. Newman přitom poukázal na spory s ariány ve čtvrtém století. Tehdy to byli hlavně věřící laici, kteří předávali a hájili vyznání božství Ježíše Krista. Newman nechtěl oslabit postavení biskupů jako učitelů víry, ale jen poukázat na to, že laici jakožto pokřtění mají také v Církvi své poslání. Ale jeho záležitost narazila v určitých kruzích na nelibost, takže na žádost svého biskupa se vzdal vedení „Rambleru". I když to bylo pro něho velké zklamání, nehodlal se vůli biskupa protivit. Tím však záležitost neskončila. Newman byl zcela neprávem nařčen z hereze. Jeden vlivný monsignore prohlásil: „Newman je nejnebezpečnější muž v Anglii." Newman trpěl těmito obviněními několik let. Nejvíce ho bolelo, že přicházejí z vlastních řad. Co mu dávalo sílu, aby snášel tyto kříže a zkoušky? Pohled na ukřižovaného Pána. Sepětí s utrpením Krista mu dávalo odevzdanost, útěchu a neotřesitelnou důvěru. Musíme takové těžké časy nejen snášet. Můžeme je přinášet Pánu, který řekl: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.* (Mt 11,28-29). Newman musel snášet nesčetné těžkosti a břemena. Nepřivedly ho však k pochybnosti o Bohu, protože byl vnitřně spojen s Kristem, protože byl věrný společenství Církve - a především spojení s nástupcem sv. Petra mu pomáhalo, že se nikdy ani uprostřed temnot neoddělil od pravého světla.

Kardinál

Na začátku roku 1864 se zdálo, že Newman upadl do zapomenutí. Ale to se mělo během několika měsíců radikálně změnit. Jeden anglikánský profesor tvrdil, že pravdivost nikdy nebyla ctností katolického kléru a nejlepším příkladem prý je pro to Newman. Tuto pomluvu nemohl Newman přejít mlčením. Nejednalo se totiž jen o jeho osobu, ale o celý katolický klérus. Během několika měsíců vyložil, jak ho Boží světlo přivedlo až ke konverzi. Jeho kniha *Apologia pro vita sua* bývá srovnávána s Vyznáními sv. Augustina a je pravé mistrovské dílo. Po jejím zveřejnění ho katolíci opět uznali za bojovníka za jejich věc. Více než polovina anglických kněží mu děkovala za obranu jejich povolání. Ale i u anglikánů získal Newman mnoho uznání. Mnozí s ním obnovili své přátelství. Převládl názor o jeho ryzosti a padlo mnoho předsudků proti Římu. Ba co víc: poznali, že je možno být zcela katolíkem, a přitom Angličanem, což se dosud zdálo nemožné. Newman tak prokázal katolické církvi v Anglii neocenitelnou službu.

Newman pokračoval ve své teologické a pastorační práci v neztenčené míře až do vysokého věku. V r. 1878 se stal papežem Lev XIII. Zdálo se, že tento papež měl v úmyslu jmenovat Newmana kardinálem. Nazval ho totiž při jedné audienci prostě „il mio cardinale" a dodal: „Byl jsem rozhodnut poctít Církev tím, že poctím Newmana."

Toto jmenování bylo bohem řízené ospravedlnění Newmanovy činnosti. Nyní byl katolickou církví nejen plně uznáván. Papež mu udělil to nejvyšší vyznamenání, jaké mu mohl udělit. Když Newman přijímal v Římě bulu o jmenování kardinálem, pronesl slavnou řeč, ve které za svůj životní program prohlásil boj proti liberalismu. Pod náboženským liberalismem rozuměl názor, že všechna náboženství jsou vlastně stejná, že není žádné pravé náboženství, že náboženství je soukromá záležitost a nemůže určovat veřejný život. Tento postoj, který označuje Benedikt XVI. vždy jako „relativismus", se dnes stal obecným „duchem doby" a je velkou výzvou pro katolickou víru. V prorockém pohledu viděl Newman nebezpečí, které se valí na Církev. A poukázal na to, že mu přes všechny těžkosti nesmíme podlehnout a zklamat. Boží světlo je silnější než mocnosti temna. Tomuto světlu musíme důvěřovat, toto světlo musíme přinášet lidem.

Světec

Newman byl od své smrti 11. srpna 1890 lidmi ctěn jako světec. Roku 1991 podepsal papež Jan Pavel II. dekret o jeho hrdinských ctnostech. Před několika lety byl v Bostonu uzdraven Jack Sulivan z těžkého neduhu páteře na přímluvu kardinála Newmana. Tím se otevřela cesta k jeho blahořečení, které vykoná sám papež Benedikt XVI. 19. září 2010 v Anglii. Tak bude světlo jeho víry ještě více zářit v celém světě.

Podle Der Fels 8-9/2010

Newmanova modlitba o Světle, které ho vedlo celý život

Zůstaň se mnou! Pak budu sám svítit. Tak jak jsi svítilo ty, budu světlem pro druhé. Všechno toto světlo je od tebe, Ježíši. Nic není ode mě ani z mé zásluhy. Jsi to ty, kdo skrze mě zářiš jiným. Dej, ať tě oslavuji tak, jak se ti to nejvíce líbí, tím, že svítím všem kolem sebe. Dej jim světlo tak dobré jako mně! Osvěcuj je skrze mne a se mnou! Uč mě hlásat tvou chválu, tvou pravdu a tvou vůli! Dej mi, abych kázal i bez hlásání, jen svým příkladem, silou a uchvacujícím vlivem toho, co konám, zjevnou podobností s tvými svatými a zjevně plný lásky, která mé srdce táhne k tobě.

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 12.září 2010

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

Dále následuje dobrá zábava při tradičních národních melodiích.

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

Taneční Muzika Evžena Peroutky ALFA
a hosté

Bude připraveno výborné občerstvení:
tradiční bramboráky, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

RADOSTNĚ PŮJDEME DO DOMU PÁNOVA



Česká katolická misie sv. Cyrila a Metoděje vás srdečně zve na

Posvěcení kostela Českých patronů a misijního domu

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 19.září 2010 v 10.30 AM
naším krajanským biskupem Mons. ThDr. Petrem Esterkou

Při mši svaté bude slavnostně konsekrován oltář, posvěcen nový kalich a ciborium, svatostánek a kříž a budou také požehnány nové varhany.
Také se bude udělovat svátost biřmování.
Po mši svaté bude piknik a přátelské posezení na zahradě misie.

Na tuto krásnou slavnost zveme spolubratry kněze, všechny členy České misie, naše přátele, spolupracovníky a dobrodince a všechny krajany.

Rev. Dušan Hladík a Rada České misie



Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM



LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

S hlubokým zármutkem oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 23. srpna 2010 odešla na věčnost ve věku 90 let paní

Rozina Nehasilová

Narodila se 1.dubna 1920 v Čechách.
Po celý život byla velkou československou vlastenkou.
Z ČSR odešla se svým manželem Antonínem Nehasilem v r. 1948. Po třech letech pobytu ve Francii odešli do USA do Chicaga. Zde také jako většina emigrantů těžce začínali. Rozina pracovala jako dělnice v továrně na televizory, ale už po několika letech si otevřela vlastní kadeřnický salon. Když její manžel Antonín dostal mozkovou mrtvici, obětavě se o něj doma starala až do jeho smrti. Rozina i Antonín celý svůj život v exilu bojovali za návrat demokracie do Československa. Usilovně pracovali v exilových organizacích. Rozina v Radě svobodného Československa, Radě žen svobodného Československa, ve Společnosti pro vědy a umění, v exilové Československé národní straně socialistické, byla členkou správních rad mnoha exilových organizací. Aktivně podporovala ženský katolický život v Chicagu. V neposlední řadě byla také místopředsedkyní Československé národní rady americké, kde setrvala až do ukončení činnosti organizace. Koncem 90. let se zasadila a vykonala převoz urny dr. Alice Masarykové z Chicaga, jejíž ostatky v Čechách osobně uložila.
Jejím druhým životním partnerem byl exilový žurnalista Jaromír Netík. Oba byli velkou oporou československého exilového života v Chicagu. Po jeho odchodu se postarala o jeho novinářský odkaz, který předala do svobodných archivů v Československu.
Rozina byla demokratkou každým svým dechem.
Čestná a přímá a věrná své katolické víře.
Pomáhala lidem a stála pevně za svými přáteli.
Drobná postavou, ale veliká svým duchem. I když byla poslední dobou už velmi nemocná, snažila se pomáhat, kde její síly stačily.
Živě se zajímala a účastnila kulturního i politického dění.
Sama před svým odchodem říkávala, že prožila nelehký, ale bohatý a zajímavý život.
Jejím odchodem přichází o velkou českou osobnost nejen krajané v Chicagu, ale i v Americe.
Nám všem, kteří jsme ji měli rádi, bude chybět.

Poslední rozloučení se s ní konalo v obřadní síni na hřbitově Woodlawn v North Riverside v pátek 3.září 2010.
Zde také budou po zpopelnění uloženy její tělesné pozůstatky.
Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v sobotu 18.září 2010 v 6.30 hod. večer v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513.

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenou v modlitbě

Dušan Roller a přátelé

Vroucí vzpomínka



Letos 2.září 2010 uplyne již šest let, kdy nás opustil milovaný manžel, otec a dědeček pan

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
Jeho popel je uložen na hřbitově Královny Nebes v Hillside, IL

Mše svatá za něho bude obětována 4.září 2010 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu. Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou s námi.

S láskou věrně vzpomínají

Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
dcera Anežka s rodinou

Vděčná vzpomínka



30.září 2010 uplyne devět let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, bratr, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12.srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vštípili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajanských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajanské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu 2.října 2010 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a bratra spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka
Ján, Juraj a Nik, synové
Františka Zacharová a Mária Wachutová, sestry
Ladislav Maňkoš, bratr

71.
MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní
Disco



Vystupují skupiny Dospělých a Děti





Neděle 26. září 2010

Mše Svatá - 10:00 dopoledne Program - 2:00 odpoledne

Na adrese: Lithuanian World Center
14911 127th Street, LEMONT, IL. 60439

Dar $15 na osobu. Hotely v blízkém okolí.



Zahájení taneční zábavy bude v
sobotu 25. září
8:00 večer – 1:00 ráno
Hraje Kapela Vysočinka
& pop/rock populární muziku a tance.

Pro více informací volejte (708) 795-7790 nebo navštivte naši website stránku: www.UnitedMoravianSocieties.org

Česká misie v Chicagu děkuje těm, kdo zaslechli volání o pomoc

Milí přátelé a dobrodinci České misie v Chicagu

V minulém čísle Hlasů národa jsme Vás informovali o celoročních aktivitách České katolické misie v Chicagu i plánované slavnosti posvěcení našeho nového kostela Českých patronů v Brookfieldu 19.září 2010. Také jsme Vás informovali o našich problémech, především o požáru v bývalém misijním domě v Ciceru a dvou záplavách v našem novém kostele v Brookfieldu a snažně jsme Vás prosili o modlitby a hmotnou pomoc. Je skoro neuvěřitelné, kolik dobrých duší se obratem ozvalo a také zaslalo své dary. Peníze na opravy přicházejí nejen od našich farníků z oblasti Chicaga, ale od mnoha příznivců a čtenářů Hlasů národa z celé Ameriky, z Kanady a odjinud. Svůj štědrý dar zaslali i farníci z Vyššího Brodu a okolí z České republiky, kam před několika léty směřovala značná část naší sbírky na povodně, když se ze svých břehů rozlila řeka Vltava. Všem kdo jakkoli pomohli a také těm, kteří ještě pomoc přislíbili upřímně děkujeme a všechny dobrodince zahrnujeme do našich modliteb. V měsíci srpnu jsme obětovali každý týden dvě až tři mše svaté za naše dobrodince a pomocníky. Kéž Vám Bůh vše mnohonásobně odmění.

S radostí Vás chceme informovat o tom, že plné dva měsíce trvající práce na obnově se chýlí ke konci. Všechny prostory zaplaveného suterénu byly vyčištěny a vysušeny. Byla odstraněna zničená laminátová podlaha a oba sály, kuchyně, toalety i skladovací prostory byly vydlážděny keramickou dlažbou, celkem na 4000 Sqft. Na chodbách bylo strženo staré obložení stěn a nahrazeno panely odolnými vodě. V celé kuchyni a na dámských toaletách byly odkryty zdi do výše tří stop a narazeny durakem a obloženy kachlíky a vodě odolnými panely. Zcela zničené knihovničky v menší klubovně byly nahrazeny novými. Taktéž kabinety v kuchyni byly opraveny nebo nahrazeny novými. Vše je nyní postaveno nad podlahou na 8 inčů vysokých nerezových nožkách pro případ, že by se snad velká voda opakovala. Otvory z kanalizace, kterými hlavně proudila voda při záplavách jsou nyní utěsněny a víc nemůžeme dělat. Stará stavba nemá odvodňovací systém ani pumpy na spodní vodu. Toto zde udělat by znamenalo statisícovou investici a na to nemáme. Nové podlahy, vyvýšené baseborty a uložení veškerého materiálu aspoň ve výšce jedné stopy nad zemí jsou jediná opatření, která můžeme udělat pro případ další potopy a tak minimalizovat škody. V kuchyni jsme též museli vyměnit zničený plynový ohřívač na vodu a v následujících dnech nás ještě čeká obnova zničeného elektrického zařízení, ledničky a myčky na nádobí. Děkujeme touto cestou všem, kdo se podíleli na opravách a úklidu a vedle placených řemeslníků odpracovali zdarma desítky brigádnických hodin. Do této chvíle lze škodu zhruba vyčíslit na 20 tisíc dolarů. Pojišťovna nám nedá nic, a podobně nedostaneme nic ze státních ani federálních fondů. Takže vše zůstane na našich věřících a lidech dobré vůle. Všem kdo pomohli a ještě pomohou tedy znovu vyslovujeme upřímný dík.

Rev. Dušan Hladík a Rada České misie

V průběhu měsíce srpna 2010 na opravy a potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu" s dary vyššími než $1000 se zařadili:

Divadlo DECH, Chicago
Farníci Vyšší Brod, Česká republika
George Podzamský M.D.
Jan a Rosemay Škachovi
Rudolf a Angela Boleslavovi
Josephine Fano
Blanka Příkazská s rodinou
Lubomír Hromádka
Jan a Marya Paďourovi
Jaromír Dolák, Kanada
Barbara Skýpala na památku Václava Skýpaly
Nejmenovaný dárce
Christian Klíma

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:
Rudolph a Mary Dulíkovi
Marie Borýsková
Jiří a Marie Jakubcovi
F. J. S.
Pavel a Marie Cíchovi
Josef a Eliška Hasilovi

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:
Společnost pro Vědy a Umění Chicago
Miroslav a Ingrid Chybíkovi
Dagmar Košťálová
Darina Arvajovičová
Joseph Kocáb
Joseph Pařenica
Blyth & Associates, Inc.
Maria Švehlík
Anthony a Carmella Jandáčkovi
Michael Vukson a Ann Minařík
Marie Minaříková
Edward a Alice Vedralovi
Jerry Jirák
Nejmenovaný dárce
Karel Chrobák
František Škubal
Jarmila Ševčíková
Karel a Božena Tomečkovi
Petr Raška
Agnes Hrudkaj
Marta Rathanová
Jiří Petratur
Karel Kříž
Jaromír a Hana Smažilovi
Jaroslava Kolbabová
Nejmenovaný dárce
Ladislav a Marie Murárikovi
Božena Novotný
Věra Havlínová, Kanada

Všem našim dobrodincům vyslovujeme srdečný dík a upřímné Pán Bůh Zaplať!

Zdeněk Pololáník jubilující



Pravděpodobně každý slyšel jméno Zdeněk Pololáník. A pokud chodí do kostela a toto jméno snad neslyšel, zná alespoň jeho dílo, neboť skladby pana Zdeňka Pololáníka často zní a chválí Boha v našich kostelích. Jsou to nesčetné žalmy, propria a nebo velmi známé písně jako Aleluja, církev zpívá, Vyvolil si apoštoly a mnohé jiné. Jeho hudbu známe i z mnoha dramatických pořadů pana Miroslava Gabriela Částka, který již vícekrát vystupovat i v Chicagu. Zdeněk Pololáník se narodil 25. října 1935 je český hudební skladatel, varhaník a pedagog působící v Ostrovačicích. Po absolutoriu na konzervatoři v roce 1957 pokračoval ve studiu skladby na Janáčkově akademii múzických umění v Brně a od roku 1961 se věnuje skladbě jako svobodnému povolání. Je autorem více než 700 děl, z toho asi 400 kompozic tvoří filmová, televizní a scénická hudba. Pedagogicky působil na JAMU. V roce 2005, u příležitosti jeho 70. narozenin, byl po něm pojmenován Mezinárodní varhanní festival Zdeňka Pololáníka v České Třebové. V letošním roce, kdy oslaví 75 let byl na jeho počest uspořádán festival Hudební jaro Zdeňka Pololáníka v Tišnově.

Hudební jaro Zdeňka Pololáníka

Ve dnech 14. 4., 5. 5. a 26. 5. 2010 se konal první ročník hudebního festivalu pod názvem Hudební jaro Zdeňka Pololáníka. Tento festival byl uveden v rámci Kruhu přátel hudby, který pořádá Městské kulturní středisko v Tišnově. Všechny koncerty byly uvedeny pod záštitou Mons. Mgr. Jiřího Mikuláška, generálního vikáře, Mons. Josefa Šindara, faráře v Tišnově a Ing. Františka Svobody, starosty města Tišnova.

Zdeněk Pololáník patří k nejvýznamnějším soudobým skladatelům. Narodil se v Tišnově. Je absolventem konzervatoře v Brně (obor varhany ve třídě prof. Černockého) a JAMU (skladba u V. Petrželky a T. Schaefera.)

Obdivuhodný je nejen široký záběr jeho skladatelské činnosti ale i invence, která je patrná v každé jeho skladbě. Komponuje rychle a lehce. Navázal kontakt s divadlem, filmem, televizí a rozhlasem a dosud složil stovky partitur pro divadelní a televizní inscenace i hudbu k mnoha filmům. Pololáníkův skladatelský záběr není však zdaleka vyplněn jen skladbami „na zakázku". V dlouhé řadě jeho opusů jsou skladby komorní, ale na druhé straně díla rozměrná, ať už určená pro koncertní podium či divadelní jeviště, např. oratorium „Píseň písní" v hebrejském originále nebo balet „Pierot", který dosáhl velkého úspěchu. Duchovní hudba je oblast, které věnuje v průběhu celého uměleckého života pozornost, a to v nejširším záběru – od prosté, každodenní „chrámové hudby" až po velká díla. Četné skladby pro varhany jsou dokladem skladatelovy invence, ale i důkazem důvěrné znalosti tohoto nástroje, který sám mistrovsky ovládá. V Pololáníkově tvorbě se uplatňuje nejen rozmanitost žánrů, záliba v nevšedních nástrojových seskupeních i neobvyklých uměleckých koncepcích, ale také pozoruhodná vzájemná stylová kontrastnost jednotlivých děl, byť nesoucích určité společné konstantní znaky individuálního skladatelova projevu. Základní poselství naděje a jasu je nepochybně příčinou obliby Pololáníkových skladeb. Za svou uměleckou činnost je nositelem řádu sv. Cyrila a Metoděje České biskupské konference (2001) a Ceny Jihomoravského kraje (2005). V letošním roce oslaví své životní jubileum.

Všechny tři koncerty byly provedeny v kostele sv. Václava v Tišnově. První (14. 4. 2010) byl věnován varhanám a trubce. Na varhany zahrála Lucie Žáková a na trubku Vlastimil Bialas. Varhanice i přes své mládí (v r. 2008 ukončila svá magisterská studia na AMU) dokázala s lehkostí a elegancí zvládnout všechna úskalí svého velmi náročného programu. Uvedla skladby B. M. Černohorského, J. K. Kuchaře, N. Lebéqua a Z. Pololáníka. Právě kompozice posledně jmenovaného skladatele (Esultazio e pianto – Hosana a Pastorále) kladly vysoké nároky nejen na interpretku, ale i na nástroj, na který hrála. Trumpetista přistoupil ke svému programu vysoce profesionálně a zahrál ve skvělé formě za doprovodu L. Žákové skladby H. Purcella a T. Albinoniho. Kostel byl zaplněn do posledního místa posluchači, kteří připravili účinkujícím i přítomnému skladateli Z. Pololánikovi velké ovace a muselo se přidávat.

Druhý koncert, který se konal 5. 5. 2010, byl ve znamení zpěvu s doprovodem varhan. Na programu bylo patnáct skladeb různých autorů na téma Nejkrásnější Ave Maria. Pěvecký part přednesla Olga Procházková, sólistka opery Slezského divadla v Opavě. Je pěvkyní širokých interpretačních možností, od koloraturních přes lyrické až ke stěžejním skladbám českého i světového repertoáru. Zcela výjimečný projekt zaujal mnoho posluchačů, kteří si přišli poslechnout modlitbu k Panně Marii v mnoha ztvárněních od 16. století až po současnost. O. Procházková zpívala s velkým nasaze-

ním, s dokonalou dynamikou v chrámové klenbě od nejslabších tónů v piánu až po maximální forte. Zazněly Ave Maria od G. Caccciniho, W. A. Mozarta, L. van Beethovena, K. Bendla, F. Schuberta, Ch. Gounoda, ale také L. Kuby a Z. Pololáníka. Na varhany ji doprovodil František Šmíd, který s velkým citem a pochopením pro sólový hlas dotvořil atmosféru dokonalého zážitku. Koncert se setkal s obrovským nadšením, publikum tleskalo účinkujícím ve stoje a vyžadovalo další přídavky.

Třetí, závěrečný koncert, se konal 26. 5. 2010 pod názvem Ozvěny Velikonoc. Program uváděl skladby Zdeňka Pololáníka „Velikonoční cesta pro soprán a komorní orchestr" a „Cantus psalmorum pro basbaryton a klavír". Na koncertu vystoupili renomovaní umělci Olga Procházková, soprán sólistka opery Slezského divadla v Opavě, Richard Novák, bas sólista opery Národního divadla v Brně, Karel Košárek, klavír, spoluúčinkoval Tišnovský komorní orchestr pod vedením Jaroslava Kolesy. Orchestr vznikl jako neprofesionální smyčcové těleso, složené z hudebníků z Tišnova, Brna a okolí. Obě kompozice kladly na účinkující vysoké nároky jak po stránce technické, tak i hudební. Velikonoční cesta obsahuje 14 písní na texty žalmů. Z tohoto rozsáhlého cyklu bylo uvedeno šest částí. Velmi náročný sólový part přednesla O. Procházková s velkou preciznosti a důrazem na srozumitelnost zpívaného textu. Její skvělé provedení podtrhl místní komorní orchestr snahou o citlivý a kultivovaný doprovod. Druhá skladba Cantus psalmorum pro basbaryton a klavír vyžadovala použití elektronického klávesového nástroje. Obsahuje šest žalmů zpívaných na latinský text. R. Novák přesvědčil všechny posluchače o své neotřesitelné pěvecké výjimečnosti a přednesl tuto skladbu s jistotou a intonační dokonalostí. Znamenitý klavírista K. Košárek dokreslil náročné provedení skvělým výkonem v klavírním partu. Posluchači byli překvapeni úrovní provedení těchto skladeb Z. Pololáníka a dlouho aplaudovali nejen účinkujícím, ale i samotnému autorovi.



Hudební skladatel Zdeněk Pololáník (vpravo) vedle generálního vikáře brněnské diecéze Mons. Jiřího Mikuláška (uprostřed) v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně, kde se v neděli 21.března 2010 konala křížová cesta s názvem: „Křížová cesta s Matkou Páně", jejíž hudbu Zdeněk Pololáník zkomponoval na texty od paní Běly Schovancové žijící nyní v Paříži.

První ročník festivalu Hudební jaro Zdeňka Pololánika v Tišnově, připraveného k poctě posledního žijícího romantika současnosti, skončil velkým úspěchem. Nejen všech zúčastněných umělců, ale i znamenitou dramaturgií, která dokázala na všech třech koncertech zaplnit kostel do posledního místa. Tento první ročník se tak stal velkým příslibem pro další rok 2011.

František Šmíd
Musica sacra 3/2010

Varhany v mém životě

Moje cesta ke hře na varhany

Poprvé jsem se setkal se zvukem varhan v ostrovačickém kostele, ještě daleko v předškolním věku. Přestože šlo o nástroj velmi primitivní, velice mne zaujal. V té době mě přitahovaly všechny možné hudební nástroje, se kterými jsem se kde setkával, přál jsem si chrámový nástroj uvidět. Vystoupit na kůr mi umožnil o rok starší syn místního varhaníka, mého prvního kamaráda. Záhy jsem se stal ministrantem a slýchal tyto varhany mnoho let, denně i vícekrát. S přibývajícím věkem jsem poznával další varhany v okolí, podobné těm našim místním.

Až s příchodem na gymnázium do Brna jsem začal slýchat velké varhany brněnských chrámů se školenými varhaníky. Bylo mi 10 let, kdy jsem k dosavadním nástrojům, na které jsem se od pěti let učil (byly to housle a klavír), přidal varhany. Začal jsem jako samouk v místním kostele. Vyměnil jsem místo u oltáře za varhanní lavici na kůru. Hrál jsem při mších a různých příležitostech, vždy když místní varhaník nepřišel. Ten, když zjistil, že ho mohu zastoupit, využíval té možnosti a dělil se se mnou při početných svátečních a denních bohoslužbách. Na Vánoce a Velikonoce jsem doprovázel sborové mše spolu s jinými nástroji a náš pan varhaník se velmi rád ujal řízení a sólového zpěvu.

Výuce varhanní hry se mi dostalo ve 12 letech u pana prof. Josefa Slimáčka, k němuž jsem po nuceném návratu do sjednocené školy dojížděl do Brna. S varhanní literaturou jsem se seznámil až na pedagogickém oddělení „Hudební školy Jaroslava Kvapila" u profesora Josefa Pukla. Po roce jsem se ocitl na varhanním oddělení brněnské konzervatoře u prof. Josefa Černockého.

Začátek varhanní kompozice

V té době jsem se vedle hry na varhany věnoval kompozici. Tajně. Pan profesor totiž neměl rád, když se někdo „rozptyloval" jakoukoliv vedlejší činností. Já jsem však zjistil, že více,



Mistr Zdeněk Pololáník za varhanami

než cvičení u varhan, mě zajímá přehrávání a poslech nových skladeb. V té době jsem navštěvoval nejen varhanní koncerty, ale všechny, které jsem stihl, včetně oper.

Své hudební praxe z kostela jsem využil a složil v té době Liturgickou mši. Použil jsem český text mešního ordinária. Byla pro sólo, sbor a orchestr, samozřejmě včetně varhan. Netušil jsem tehdy, že jsem napsal české ordinárium dříve, než bylo druhým vatikánským koncilem schváleno používání mateřského jazyka při mši svaté.

Při zadání úkolu prof. Františka Suchého napsat pro dva libovolné nástroje téma s variacemi, rozhodl jsem se pro varhany a klavír. Skladbu jsem rozepsal, a teprve po svém absolventském koncertě na varhanách stadiónu jsem požádal své spolužáky Šilera a Bialase, aby mi ji alespoň cvičně přehráli. Variace je zaujaly natolik, že je začali cvičit. Slyšel je přitom prof. Černocký, ujal se jejich přípravy, nabídl Variace rozhlasu a mně vynadal, že jsem s nimi nepřišel dříve. Mohl jsem s nimi sám veřejně absolvovat. Rozhlasová nahrávka a následující řada provedení, včetně mé přijímací zkoušky na JAMU, mne přivedla k tomu, že jsem právě tuto skladbu označil jako své „opus 1".

Na JAMU pak jsem napsal svou první skladbu pro sólo varhany ve formě sonáty, která měla svou premiéru v dnešním Petrohradě (spolu s Variacemi a klavírními preludiemi). Druhý den vyšla o provedení v brněnské Rovnosti (29. 9. 1960) telegrafická zpráva. Skladatel Slonimský napsal: „Pololánikova varhanní sonáta podmaňuje novým vnímáním světa, jemným lyrickým tónem a originalitou hudební řeči". Tato zmínka v tisku mě zachránila před vyloučením z JAMU z důvodů ideologických. Proto se o tomto dobovém paradoxu zmiňuji. Prvního provedení u nás se ujal prof. Pukl, který ji nazval bravurou. Krátce poté vyšla jako moje první skladba tiskem.

Další moje varhanní Sonáta laetitiae je technicky ještě náročnější. Profesor Jaroslav Tůma, který ji sám hrál, ji obtížností přirovnal k varhanním skladbám Regerovým. Potom jsem začal další varhanní skladby, kratší a technicky méně náročné.

Ve svobodném povolání jsem musel dávat přednost objednávkám hudby pro divadla a filmy. Nebýt nutnosti tohoto existenčního zajištění, jistě by byl ještě vzrostl počet mých koncertních varhanních skladeb.

Názvy mým skladbám byly dány často až před jejich uvedením a jen velmi přibližně vystihují jejich charakter. Některé názvy mi byly doporučeny na základě poslechu.

Jako varhaník jsem zůstal na kůru, což mi vyhovovalo, neboť nerad veřejně vystupuji. Za totality jsem hrával všude, kde jsem byl zván. Po pádu režimu jsem byl 3 roky varhaníkem brněnské katedrály. V Ostrovačicích hraji 65 let.

Několik dalších myšlenek ohledně varhanní duchovní hudby

Varhany mají úžasnou vlastnost, že mohou docílit registrační vynalézavosti interpretovou, využitím dynamického rozpětí a jiných technických vybavení, nepřeberné bohatství v sólové hře, ve spojení se všemi nástroji a lidskými hlasy, i bez hutnosti sazby.

Ve svých varhanních skladbách spoléhám na fantazii interpretů. Pokládám předpisování registrů za omezující pro svobodnou volbu umělce.

Jsou rozličné varhany, rozličná akustická prostředí. To vyžaduje přizpůsobení při volbě temp. Rovněž předpis metronomu proto pokládám za zbytečný, matoucí příliš svědomité varhaníky.

Důvěřuji varhaníkům, že zvolí k prostředí úměrné tempo a využijí registračních možností lépe, bez autorských doporučení.

Jsem překvapen, že v kostelích dochází k zákazů některých titulů absolutní hudby. (Programy koncertů v kostele se totiž schvalují).

Pokud tyto koncerty nejsou spojeny s liturgií, nepokládám za nutné zakazovat skladby, které přísluší do jiného období církevního roku.

I skladby nesoucí označení běžných forem, jako sonáta, preludium, burleska, rondo, ba i humoreska a scherzo, by nemusely být posuzovány jako nevhodné. Žádný varhaník přece nemá v úmyslu hrát v kostele nevhodné skladby.

Zjistil jsem, že pro mládež, které bylo po léta zakazováno chodit do kostela, jsou píšťalové varhany ještě dnes zajímavým, novým, doposud neznámým nástrojem.

Při školních exkurzích, kdy kromě prohlídky významných kostelů bylo zařazeno předvedení varhan v jejich zvukové barevnosti až k plné síle, byli studenti fascinováni poslechem a pozorováním varhaníka. Je proto jistě velmi prospěšné seznamovat mládež s varhanami a při návštěvě kostela ji přivádět na kůr a předvést hru na varhany.

Přednáška Zdeňka Pololáníka pro hudební seminář o varhanách a varhanících v Brně 10. 6. 2010

Mistru Zdeňku Pololánikovi k jeho blízkým 75. narozeninám

přejeme hodně zdraví a Božího požehnání.

Kéž v našich chrámech zaznívá jeho hudba jako kůry andělské a pozvedá srdce lidí k Bohu.

Cena času

Aby sis uvědomil cenu sourozence - zeptej se někoho, kdo ho nemá.

Aby sis uvědomil cenu 10 roků - zeptej se právě rozvedeného manželského páru.

Aby sis uvědomil cenu 4 roků - zeptej se maturanta.

Aby sis uvědomil cenu jednoho roku - zeptej se studenta, který propadl při ročníkové zkoušce.

Aby sis uvědomil cenu 9 měsíců - zeptej se matky, která nosila dítě, které se narodilo mrtvé.

Aby sis uvědomil cenu jednoho týdne - zeptej se člověka, který týden prožil v komatu.

Aby sis uvědomil cenu jedné minuty - zeptej se člověka, který zmeškal vlak, autobus, letadlo.

Aby sis uvědomil cenu jedné sekundy - zeptej se člověka, který přežil autonehodu.

ČAS na nikoho NEČEKÁ.

Važ si každé chvíle, kterou máš.

Budeš si jí vážit ještě víc, když ji budeš prožívat s někým výjimečným.

Aby sis uvědomil cenu přítele, nebo člena rodiny - nesnaž se ho ztratit.

Nikdo z nás neví, kdy přijde čas jeho odchodu a na všechno už bude pozdě...

Farář chybuje vždycky...

Ke zpytování svědomí pro kněze i pro jeho farníky.

Má-li farář srdečnou tvář: „Je to naivka."
Je-li zamyšlený: „Je to věčný nespokojenec."
Je-li krásný: „Proč se neožení?"
Je-li nevzhledný: „Nikdo ho nechtěl!"
Zajde-li do hospody: „Je to pijan!"
Je-li stále doma: „ Je to přezíravý asketa."
Chodí-li v civilních šatech: „Je to takový floutek."
Nosí-li talár: „Hrozný konzervativec!"
Mluví-li s bohatými lidmi: „Odporný kapitalista."
Je-li s chudými: „Zavilý komunista."
Je-li tlustý: „Ten si jen dopřává."
Je-li hubený: „Taková držgrešle!"
Cituje-li často koncil: „Je to pokrokář."
Mluví-li o katechismu: „Takový Tridentinec."
Mluví-li při kázání déle než 10 minut: „Je to mluvka."
Má-li krátká kázání: „Nemá co říct."
Když při kázání pozvedne hlas: „Křičí a rozčiluje se na všechny."
Mluví-li normálním tónem: „Ničemu nerozumí!"
Má-li vlastní auto: „Je to hrozný světák!"
Nemá-li auto: „Nejde s dobou!"
Navštěvuje-li farníky: „Jen se toulá po domech a strká nos do jejich věcí."
Zůstává-li na faře: „Udržuje odstup a nikdy nenavštíví své farníky."
Žádá-li o příspěvky (collection): „Je chtivý peněz."
Neorganizuje-li slavnosti: „Farnost je mrtvá."
Zpovídá-li kajícníky dlouho: „Dává pohoršení" nebo „Nemůže najít konec."
Je-li při zpovídání chvatný: „Nenaslouchá kajícníkům."
Začíná-li mši svatou přesně: „Hodinky mu jdou napřed."
Když se trochu zpozdí: „Okrádá všechny o čas."
Dá-li opravit kostel: „Jen mrhá penězi."
Když to neudělá: „Nechává jen všechno upadat."
Když promluví s nějakou ženou, hned se myslí na milostný vztah mezi nimi.
Když má rád lidi: „To jen proto, že je nezná..."
Když je mladý: „Nemá žádné zkušenosti."
Je-li starý: „Už je na čase, aby šel do penze."

Italský katolický deník AVVENIRE z 31.7. 2010
Přeložil P. Josef Koláček S.J.

Nezapomeňte se zapojit do

CELOSVĚTOVÉHO ŘETĚZU MODLITEB

Spolu s Pannou Marií a všemi lidmi dobré vůle za celé lidstvo a planetu Zemi

v neděli 12.září 2010

Doporučuje se půl hodina modliteb: růženec, křížová cesta, meditace, četba Písma sv. a podobně.

Všichni ve stejný čas:

Evropa 21.30 večer, Los Angeles 12.30 v poledne, Chicago 2.30 odpoledne, New York 3.30 odpoledne

Podrobnosti čtěte v Hlasech národa č. 8/2010 str. 13

MLADÝM

Jak to udělat, aby děti měly rády školu

Deset způsobů jak chápat, pomáhat a motivovat děti



Pravda je jednoduchá a neúprosná: jestliže jde dítě do školy nerado a prožívá ji jako jakési odsouzení k nuceným pracím, chyba je buď v něm, nebo v rodičích, nebo ve školní instituci. Nebo ve všech třech.

Učit se pro lidskou bytost znamená žít. Jedná se o radostnou a nadšením naplňující činnost. Znamená to osvojit si klíče ke skutečnosti, růst, dospívat. Učení by mělo být odpovědi na skutečnou potřebu, a tedy by mělo přinést skutečné zadostiučinění. Namísto toho se jedná o činnost velmi neoblíbenou.

„Už se mi vůbec nechce!" Pro kolik dětí je to výkřik ve ztraceném boji: ten nejkrásnější díl života ponořený v nudě.

Největší překážka se nachází v myslích dospělých. Rodina není nevinná. Potěšení z učení je závislé na tom, jak dobře byly dětem od počátku předávány intelektuální a tvořivé podněty. Škola i rodina se nechávají přemoci impulzy ze světa televize a elektroniky, které jsou automaticky konzumovány a vytvářejí jenom zmatek.

Dítě nemůže mít chuť ke čtení učebnic, jestliže jeho rodiče, jen co přijdou z práce, zapnou televizi. Nejlepší přípravou na dobrý školní rok je skutečná a hluboká motivace. Avšak nikoho nelze motivovat kázáním, hrozbami, naléháním, citovým vydíráním, tresty nebo pokusy druhého podplatit. Ten, kdo chce opravdu motivovat by si měl zapamatovat deset „klíčů k úspěchu":

• Život je třeba představovat jako dar, za který neseme odpovědnost. To je prvním velkým darem křesťanství: nelze žít nazdařbůh.

• Je velice důležité znovu objevit význam povolání, které se proměňuje v pocit vlastní jedinečnosti a v radostné objevování nadání a schopností. Proto se každé dítě musí cítit jako „jediné", je třeba se vyvarovat srovnávání, vystavování do soutěže s ostatními nebo zraňování jeho lásky k sobě. Nikdy nesmíme zapomenout, že děti potřebují, aby se na ně někdo díval, všímal si jich, aby byly obklopeny citovou jistotou a slovy, která jim pomohou plně se začlenit mezi ostatní lidi.

• Objev, že jsme jedineční, vede k přesvědčení: každý z nás má úkol, jedinečné poslání, které musí objevit a pěstovat.

• Pomáhat dětem, aby si vytvořily „vizi" do budoucna, představily si cíl a uvědomily si, že hodiny ve škole jsou schody, které vedou ke konkrétnímu uskutečnění snu.

• Musí existovat spojitost mezi světem rodiny a světem školy, aby se školní předměty nezdály příliš abstraktní a odtržené od reality. Je třeba dětem vysvětlit, nakolik „se jim budou hodit". Jednoduše řečeno, je důležité se vyvarovat negativních řečí o škole a učitelích. Tím se již dostatečně zabývají sdělovací prostředky. Hovoří o škole jako o skutečnosti v rozkladu a dávají tak alibi lenosti studentů a jejich rodin.

• Je třeba jasně vědět, že problémy ve škole děti trápí. Cítí se odmítány systémem, ponižovány před spolužáky, zbaveny odvahy kvůli zklamání z rodičů.

• Motivace je nakažlivá. Nadšení učitelé a rodiče přenášejí radost z poznávání.

• Věnovat energii tomu, aby člověk neztrácel odvahu. Školní čas je dlouhý a dětem připadá nekonečný. Je třeba hovořit na rovinu: cílem školy není dosažení titulu, aby pak člověk dostal práci, nýbrž možnost nabýt vědění a nástroje k tomu, aby se stal dospělým. Je to tak trochu jako s rostlinou, která má zapotřebí vodu, zemi a slunce, aby mohla vyrůst a dát plody. I trpělivost je ctností, kterou je potřeba se naučit: umožňuje položit základ, který v čase vydrží.

• Je nezbytné děti naučit ocenit námahu, což není vrozené. Každé učení vyžaduje úsilí a píli. Dítě začíná s velkým úsilím chodit, mluvit, udržovat se čisté..., aniž by si to uvědomovalo, protože jeho námaha je doprovázena okamžitým uspokojením. Uspokojení ze školy však přijde až časem. Nejhůře jsou na tom děti rozmazlené, zvyklé mít všechno a hned; pro takové je snášení školní, námahy a úsilí skoro nemožné. Školní úspěchy se vždy budují v rodině.

Bruno Ferrero,
Salesiánský magazín 2/2010

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Z vojny do kriminálu (3)

Po Bruntálu se naším novým domovem stala Kroměříž. Tehdy se jí vznešeně říkalo Moravské Atény, protože zde byla dvě gymnázia, reálka, učitelský ústav a zdravotní škola. Ovšem my jsme zde pracovali na výstavbě celé čtvrti obytných domů, tehdy nazývaných paneláky. Byli jsme ustanoveni jako přidavači zedníků. Museli jsme se rychle naučit obsluhovat stroje na míchání malty a betonu. Byla to ovšem daleko zajímavější práce než kopání zákopů v Bruntálu. Stále jsme se učili něčemu novému jako bylo zasazování okenních rámů a dveří a dokonce někteří z nás se brzy stali odborníky i v řemesle tesařském při dělání krovů. Plat jsme dostávali podle vykonané práce a ten byl často až čtyřnásobný oproti dřívějšímu vojenskému žoldu. Peníze nám však všechny nevypláceli. Asi polovinu nám přímo ukládali do spořitelny na náš osobní účet, který se ovšem při měnové reformě na jaře 1963 scvrkl na mizerné jedno procento. V sobotu večer a v neděli celý den jsme měli dovolené vycházky. Mně byla Kroměříž zvlášť blízká, protože jsem sem jezdíval ze soukromého salesiánského gymnázia ve Fryštáku každý rok na celý týden dělat zkoušky na arcibiskupském klasickém gymnáziu, které patřilo k nejprestižnějším v republice. Za Protektorátu bylo toto gymnázium zavřeno, než jsem mohl dokončit pátou třídu.

V Kroměříži je mnoho nádherných míst. Především arcibiskupský palác, který se honosí nejvyšší věží na nesakrální budově na Moravě. Má také impozantní dvoranu, kde se konal v roce 1848 za vídeňské revoluce rakousko-uherský sněm. Jeho průčelní stěnu zdobí nedoceněný obraz italského malíře Tiziana Vecellio (1477 – 1576). V čarokrásném prostředí pověstných kroměřížských květných zahrad jsme mohli v neděli odpoledně naslouchat koncertům symfonického orchestru. Po stránce duchovní jsme měli možnost navštěvovat šest kostelů, mezi nimiž vynikal proboštský kostel sv. Mořice. Tato kroměřížská idyla bohužel trvala jen něco přes půl roku a pak jsme byli přeloženi do Přerova.

V Přerově jsme obsadili přímo ve městě prostorný hotel. Velitelství našeho praporu však bylo v Bochoři u Přerova, kde se budovalo rozsáhlé letiště pro provoz v té době začínajících tryskových letadel, které mělo být opatřeno podzemními hangáry a benzinovými čerpacími stanicemi pro připravované střetnutí s NATO.

Z našeho hotelu jsme to měli asi jen deset minut na naše nové pracovní místo. Pracovali jsme zde na výstavbě celého sídliště obytných domů pro budoucí vojenský a civilní personál letiště.Se schválením stavebního inženýra jsem založil „úderní“ jednotku, která měla k dispozici nákladní auto s civilním řidičem a byla plně zodpovědná za dopravu stavebního materiálu. Mojí povinností jako vedoucího „úderky“ bylo podávat každodenní výkaz naší činnosti. Pustil jsem se se vší vervou do práce, abych ukázal soudruhům, jak se má budovat opravdový socialismus. Nadřízení chtěli „údernické“ výkony, a tak je dostali. Náklady písku, cementu, kulatiny a dalšího stavebního materiálu byly na různých místech staveniště. Stačilo papírově vykázat, že jsme materiál třikrát až čtyřikrát překládali, až vhodnou manipulací skončil na svém výchozím místě, aniž by se s ním ve skutečnosti pohnulo, ale procenta výkonů rostla. Podobně jsme to dělali s pískem. Jezdili jsme pro něj do nedalekých Prosenic. Tam jsme s autem najeli tak, že jsme mohli písek naházet přímo na korbu, ale do výkazu se napsalo, že jsme písek museli nakládat na kolečka a dovážet k autu. S pískem jsme mohli provádět další „údernický“ výkon. Podařilo se nám najít čistý písek, ale do výkazu jsem napsal, že se písek musel prosívat, aby se z něj odstranily kamínky. Náš civilní řidič sice rychle prokoukl náš socialistický trik, ale mlčel a účinně s námi spolupracoval, protože čím více nám narůstala procenta, tím měl také on větší plat. Ovšem v socialistických soutěžích takovými triky byl zamořen celý systém podle hesla: „Kdo neokrádá stát, okrádá své děti!“ Někdy nám vyletěla procenta ke 400% a naše vedení z toho mělo radost, jak nás dovedli nadchnout pro budování socialismu. Myslím, že také náš stavební inženýr z části věděl, co se vlastně děje, ale i on měl z toho výhody, že má tak skvělé a uvědomělé pracovníky a pak byl příliš pohodlný, aby vše podrobně kontroloval. Navíc byl zatížen minulostí, jako majitel soukromé stavební firmy, kterou mu znárodnili, a tak nám do jisté míry fandil. Ovšem museli jsme si dávat pozor, aby si naše výkazy časově neprotiřečily, a tak, když jsme jeli do Prosenic na písek a ušetřili čas, tak jsme si pokaždé zajeli do mé rodné vesnice Veselíčka, které bylo jen 7 km od Prosenic, na svačinku. A jak jsem si odůvodnil moje klamání? Pokládal jsem komunismus za ďábelské dílo. A čiň ďáblu dobře a peklem se to odmění. A tak, aby mě ďábel nemohl takto odměnit, nezbývalo mi, než mu škodit, jak se dalo.

Komunisté si přivlastnili básníka Jiřího Wolkera, který také patří mezi moje nejoblíbenější. Vyšel z rodiny hluboce věřící, jak dosvědčuje nádherná socha Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na úpatí schodiště vedoucího k průčelí poutního kostela na Svatém Kopečku u Olomouce. Na podstavci sochy můžeme číst nápis, že byla postavena na poděkování za narození Jiřího Wolkera jeho rodinou. Vedení našeho praporu uvítalo, když jsem uspořádal večer Jiřího Wolkera. Byly na něm přednášeny formou sborových recitací jeho básně. Sám jsem přednesl jeho nejdelší a nejslavnější báseň Baladu o očích topičových, ve které se několikrát ozývá oslovení „soudruzi“. Velitel praporu obdivoval, že jsem

celou báseň pronesl zpaměti a vyjádřil své přesvědčení, že již není třeba mě převychovávat. A jeho ohodnocení mi později hodně pomohlo v mé pozdější vyšetřovací vazbě, tak jako mé pracovní „stachanovské" výkony.

V Přerově jsme měli výplaty až pětkrát vyšší než žold normálních vojáků. Díky tomu často pétépáci navštěvovali luxusní přerovské restaurace, což si ovšem normální vojáci nemohli dovolit. To ovšem vyvolalo jejich závist a nepřátelské chování vůči nám. Jednou v sobotu, když jsme právě vycházeli s mým kamarádem Františkem Čechem z jedné přepychové restaurace, v přítmí jsme přehlédli, že jsme přešli vojáky s desátníkem. Ten nás hned zastavil a začal na nás vykřikovat, proč jsme ho nepozdravili vojenským salutováním. Nepomohla výmluva, že jsme pro nedostatek světla neviděli ty dva frčky na jeho výložkách. Okamžitě zavolal na velitelství našeho praporu. Museli jsme se vrátit do kasáren a měli zakázanou vycházku příští neděli. V pondělí u raportu politický aspirant četař oznámil náš přestupek a zároveň ohlásil zaražení našich vycházek na dobu příštích dvou týdnů. Tehdy jsem zvedl ruku a zaprotestoval: „Soudruhu četaři, podle výnosu armádního generála a ministra národní obrany Alexeje Čepičky nemůže být příslušník Československé armády potrestán za stejný přestupek více než jednou. My jsme byli za tento přestupek již potrestáni minulou neděli a nyní je nám udělen druhý trest." Tato odpověď překvapila soudruha politického a poručík Bárta moudře rozhodl: „I mistr tesař se někdy utne." A trest odpadl.

Bylo to 30.prosince 1952, kdy jsme se těšil, že když jsem nemohl jet domů na Vánoce, pojedu druhý den domů na třídenní novoroční propustku. Najednou jsem byl předvolán do kanceláře našeho praporu. Zde na mě čekali dva příslušníci vojenské policie. Jeden z nich mě oslovil: „Vojíne Karle Kramplo (moje původní jméno), jste zatčen!" Překvapen něčím, co jsem neočekával, jsem vyhrkl: „Soudruhu důstojníku, nejsem si vědom žádného provinění a nemyslím, že jsem dosud byl svobodným občanem." On odpověděl: „Ten rozdíl hned poznáš. Zatčením ztrácíš právo oslovovat nás soudruhu, pro tebe jsem pan důstojník."

Hned na to mi nasadili brýle, které vypadaly jako obyčejné brýle proti slunci, ale tyto zakryly moje oči tak těsně, že jsem ani po stranách nic neviděl. Posadili mě do osobního auta a asi po jednom kilometru jízdy mě vyvedli z auta a zavřeli do železné klece, která byla asi dva a půl metru vysoká a dalo se v ní jen sedět nebo stát. Brýle mi sice sundali, ale stejně jsem nic neviděl, protože klec měla dokola čtyři pevné stěny, u stropu byl otvor, kudy mohl proudit vzduch a světlo, aby mě mohli neustále pozorovat. V té chvíli jsem se mohl spolehnout jen na sluch a podle otvírání dveří jsem zjistil, že těch plechových krabic je šest a že jsme vlastně plně zajištěnou pojízdnou věznicí. Pouze zde nebyla možnost konat základní tělesné potřeby a také nám chyběl přirozený kontakt s neustále pozorujícím okem dozorce.

Z počátku jsem si připadal jako Daniel v jámě lvové, ale pak jsem se utěšil, že tu lvi nejsou, ale zase jsem si uvědomil, že lidé mohou být bezcitnější než zvířata. Ale Pán Ježíš je můj dobrý pastýř a on se o mě postará. Tato myšlenka a kolébání auta mě uspaly, až se auto zastavilo a vyvedli mě z klece, abych v noci v zalesněné krajině, asi někde na Českomoravské vysočině, mohl vykonat svou tělesnou potřebu. Nedali mi nic najíst ani napít a nemohl jsme vidět žádného ze spoluvězňů. Po dalších několika hodinách jízdy jsme brzy ráno dorazili do věznice. Tehdy jsem neměl ani tušení, kde jsem.

Vysvlékli mě do naha a prohledali všechny přístupné dutiny mého těla. Dostal jsem blůzu a kalhoty, které jsem si musel stále přidržovat, aby mi nepadaly a na nohy pantofle. V uniformě nesměla být žádná tkanička ani provázek. Přes obličej mi přehodili deku, abych neviděl chodbu, po které mě vedli a také aby nikdo neviděl můj obličej. Byl jsem odveden do cely ve starším bloku věznice. Později jsem byl přemístěn do moderní části. Moje první cela byla 7 kroků dlouhá a dva a půl kroku široká. Byla v ní židle a malý stolek. Slamník byl přes den přiražen ke zdi. V rohu byla díra vedoucí do záchodové žumpy. Vody v ní a také vody na umývání byla kontrolována z chodby. Ve dveřích bylo okénko s hledáčkem, přes který nebylo možno z cely vidět nic, ale přes který mě ve dne i v noci sledovali tři strážci, kteří chodili na chodbě jeden za druhým, aby se i oni vzájemně kontrolovali, že dodržují všechny pravidla a neposkytovali vězňům úlevu. Když jsem se po cele procházel, musel jsem mít vždy ruce v poloze, aby na ně bylo z hledáčku dobře vidět. Také ve spánku musely být ruce viditelné. Když jsem je dal pod pokrývku, hned mě strážný budil. Malé okno cely bylo až u stropu a cela byla ve dne i v noci osvětlena. V deset hodin se mohlo zalehnout a v šest hodin se muselo vstát. Přes den se nesmělo spát ani podřimovat, neboť hned na vás strážce klepal. Kdykoliv se dveře cely otevřely, musel jsem uskočit do rohu tváří obrácen ke stěně a zavolat své vězeňské číslo. Při tom jsem se nesměl podívat do tváře příchozího. Když jsem měl být odveden z cely k výslechu, opět mi přes hlavu přehodili deku, aby nikdo na chodbě neviděl mou tvář a také já abych nemohl nic vidět. Skutečně pouze příslušný vyšetřovatel znal opravdovou totožnost vězně. Moje rodina po celých těch devět měsíců nevěděla, kde jsem. Celá věznice byla pod ruskou kontrolou a když zde byl vězněn Slánský, Šling a Čepička s celou svou skupinou, ani tehdejší vláda v čele s Klementem Gottwaldem o nich přesně nevěděla a zde byli také všichni pod dohledem G. P. U. popraveni.

Třikrát denně nám podávali otvorem v dolní části dveří jídlo. První den, když jsem dostal šálek černé kávy a příděl chleba, jsem si kousek chleba nechal na pozdější dobu. Ale asi za půl hodiny strážce otevřel dveře a chleba mi sebral. Všechno se muselo hned sníst. Jídla bylo málo a sestávalo z brambor, luštěnin, zelí a v neděli a na státní svátky jsme si uvědomili, že v socialistickém ráji i na nás zbyl kousek šlachovitého masa. Prodělal jsem tam dokonalý odtučňovací proces. Za těch necelých devět měsíců jsem ztratil 30 kilo. Když jsem potřeboval toaletní papír anebo mluvit s vyšetřovatelem, tak jsem zvedl ruku a strážce mi podal odměřený kousek papíru otvorem na jídlo anebo mě vyvedl k vyšetřovateli. Každý týden jsem pod dozorem strážného

musel vytírat mokrým hadrem kleče dřevěnou podlahu a hned první týden jsem na podlaze objevil jasně vyrytý nápis: „Zde umřeš." Zdálo se mi nemožné, že by to pod takovým přísným dozorem mohl nějaký vězeň vyrýt. A také k tomu neměl žádný potřebný nástroj, protože příbory nám po každém jídle brali. Tento nápis měl jistě navodit pocit beznaděje, zvlášť když člověk ze sousedních cel slyšel usedavý pláč, srdcervoucí výkřiky matek volajících své děti a nebo proklínání trýzněných vězňů.

Protože jsem od svých dvanácti roků žil v salesiánském ústavu s pevným řádem, tak mi mé uvěznění nepřipadalo nijak zvlášť těžké. Největší posilou byla pro mě modlitba svatého růžence a pak rozjímání. Uvažoval jsem o jednotlivých postavách Starého a Nového zákona a také o životě světců. Důležité pro mě bylo, abych se duševně připravil na vyšetřování. Během gymnaziálního studia jsem každé ráno s čerstvou myslí nejméně půl hodiny věnoval studiu spisů Břetislava Kafky. Tak jsem měl možnost vycvičit si svoji vůli a mysl. Hlavně jsem si chtěl co nejlépe zapamatovat, co jsem řekl svému vyšetřovateli, abych si později neprotiřečil.

Můj o sedm roků starší bratr František se mi jedinému z celé rodiny před rokem svěřil, že ho komunisté získali ke spolupráci. Čekali, že každou chvíli západní vojenské síly NATO zaútočí na Sovětský blok. A v tom případě by Sověti a Československá armáda nevydrželi první úder a takticky by ustoupili na Slovensko za Karpaty a nechali by obsadit Českomoravskou kotlinu, ve které by založili partyzánské buňky. A mého bratra jako zkušeného zahraničního vojáka, který prošel jižní italskou frontou a znal dobře Oderské hory, vybrali jako vedoucího takové partyzánské buňky v kraji, ve kterém byl známý pro svůj proamerický postoj, neboť část naší rodiny byla v USA a naši rodiče i nejstarší sestra přišli z USA, takže by byl nejméně podezírán ze spolupráce s komunisty. Můj bratr, který z hloubi duše nenáviděl komunismus, se zapojil do této spolupráce, neboť uvážil, že tak nejlépe poškodí komunisty, když o všem bude spojence informovat, aby mohli partyzánské buňky zneškodnit. Pro mě tato skutečnost znamenala, že můj vyšetřovatel znal dobře situaci mé rodiny.

Když jsem přemýšlel, kdo by o mě vedle salesiánských kleriků mohl vědět nejvíce kompromitujícího materiálu za poslední dva roky, tak jsem si uvědomil, že skoro od začátku mé vojenské služby se se mnou spřátelil soukromý podnikatel z Fryštáku, kde jsem strávil v salesiánském ústavu 4 roky. Vyprávěl mi podrobně o ozbrojených skupinách v hostýnských horách a o podzemní organizaci ve zlínském kraji. O mé osobě jsem mu pověděl velice málo, ale teprve nyní jsem si uvědomil, zda nebyl mezi nás nasazen, aby od nás „vycucal" naše tajnosti. V případě, že by se ve vyšetřování objevilo jeho jméno, potom by pro mě vyvstala veliká otázka, zda je to špicl mezi námi nasazený a pak o něm všechno říct, anebo je to poctivý člověk a potom by ho moje výpověď zničila a hlavně bych měl na svědomí jeho dvě děti. Jeho jméno neuvádím, poněvadž nevím, jakou roli hrál a moje vyšetřování s pomocí Boží proběhlo úplně jiným směrem než jsem očekával.

(Pokračování příště.)

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 3.října 2010

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii
ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v hlavním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 25.00
Bližší informace a přihlášky:

Fr. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

Voice of Cleveland
WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab
Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák
Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Konečná stanice: Lagos

Byly doby, kdy život plynul jako voda v řece; klidně a bezpečně - člověk věřil, že se mu nemůže nic stát, protože takový je život a takový zůstane na věky věků. Život však bývá někdy nevyzpytatelný a občas přináší zlé zvěsti. A tak se náhle zatmělo, černý mrak pokryl celou zem a přišla bouře, krutá a nesmyslná, která obrátila naruby celý svět. A když se pak vyjasnilo, na světě zůstaly střípky světů, každý v jiném konci světa. A trvalo dlouho, dlouho, než lidé střípky posbírali - a pak už byl docela jiný svět!

Budík zazvonil přesně v sedm hodin ráno. Jako každý den, vyhlédla z okna, aby se podívala, jaké je počasí. Bylo pod mrakem, ulice přeplněné auty, každý pospíchal do práce.

„Nezapomeň si vzít svačinu," připomněla jí matka. „Máš dnes dlouhý den, ať nemáš hlad!" A pak si vzpomněla, že zítra je pátek, že za několik dnů bude mít dcera dovolenou a podívá se za přítelkyní do Kodaně...

Dcera je letuška. Čtyři dny v týdnu cestuje po světě a pak odpočívá jeden den někde u moře. Na vlastní výlety nemá čas. Ani na večírky s chlapci při měsíčku. Zato má jiné výhody: Občas se podívá do světa, porovná, jak chutná cizí chléb a také, jestli je život na druhém konci světa lepší než doma. Snad, až ji omrzí cestovat po světě, odstěhuje se někam na pobřeží moře, bude pěstovat banány a kokosové ořechy - a třebas i chovat děti a bude žít jako v ráji. Věděla přesně, co chce.

Jenomže,život je někdy vrtošivý. Přijde bouře, rozhodí sny jako dětskou stavebnici, a co pak? Toho dne už se do Kodaně nedostala. Jak tak seděla za volantem a spřádala pavučiny svých snů, najednou to v rádiu zachrastilo a z éteru se ozval cizí hlas:

„Pozor, pozor! Důležitá zpráva: Tři americké letecké společnosti v Chicagu vyhlásily s okamžitou platností bankrot! Další zprávy následují za hodinu."

Letuška zabrzdila auto a vypnula motor. Rozbušilo se jí srdce. Co to má znamenat? Co se stalo? Slyšela správně? Vždyť je to nesmysl! Teď právě jede do práce: za půl hodiny poletí do Bruselu a potom za přítelkyní do Kodaně. Co teď?

V hangáru, vedle kanceláří je už plno. Všichni slyšeli tu neuvěřitelnou zprávu. Ne, to není jen hloupý žert, který se rozběhl modrými uniformami. Naše letecká organizace zkrachovala! – „Belly up," trpce se směje jeden z pilotů. „Zastavili nám peníze!" Nádvoří je přeplněné. Všichni stojí, rokují, radí se. Nikdo neví, co dál... Několik letušek má manžely v zaměstnání. „Alespoň si teď trochu odpočinu. Už jsem se honila víc než dost," prohlásila jedna a druhá: „Konečně můžeme založit rodinu," těšila se. A ostatní? Musí najít práci. Co nejdřív a jakoukoliv. Čas nečeká. Rozprchnou se do všech stran. A letecká společnost mlčí.

Letuška jde domů. Kde začít, na koho se obrátit? První měsíc uteče jako voda. Ulice jsou naplněné a všude je slyšet



Camille Dayekh – Williams vzpomíná na svou práci v Nigerii v Africe

ozvěnou: „Nemáme místa, nepřijímáme." - „Možná příští rok!" A co teď? A co zítra? Občas se najde strýček - má známosti, zkusí někde zatlačit. Letuška nemá známé. Přítelkyně se jí vyhýbají, každý je rád, když se sám někde uchýlí. Ulice se zvolna vyprazdňují. A slzy nepomohou. A což hledat v novinách? Letuška má ruce černé od tisku.

A přece! Jakoby zázrakem, najde v neznámých novinách zajímavý inzerát: Hledáme Muže/Ženy pro nově založenou Leteckou Společnost, Boeing 727 v Severní Africe. Pošlete resumé na adresu...

Srdce jí poskočilo radostí. To je ono, říkala si, to je práce, kterou hledala! - Ještě ten den se přihlásila v doporučené kanceláři.

Snědý muž ji přijal s úsměvem. Usadil ji v kožené klubovce a prohlédnul dokumenty, které mu přinesla. Potom se zeptal: „Víte, kde leží město Lagos, naše středisko?" Nevěděla. Začal se jí vyptávat na její život a rodinu. Zmínil se o místě, ve kterém jeho společnost zakládá nový podnik. Po několika minutách však sklesle zakroutila hlavou. Ne, to nevypadá jako místo, které ona hledá! To by znamenalo přestěhovat se až na druhý konec světa! Nic o něm neví, ani jakou řečí v té zemi mluví. Musela by se učit nové řeči. A co jestli jde o zemi, kde ženy jsou zabaleny do „Burkghu" a do tmavých látek, zakryté až po oči, jak to vídala u cizokrajných žen? A v takové zemi by musela zůstat na dva roky? Že ji to vůbec napadlo! Z celého světa si ona musela vybrat právě Nigerii! Zklamaná se vrátila domů.

Jenomže potřebovala práci. Jakoukoliv. Z něčeho přece musí žít! A práce bylo čím dál tím míň.

A tak se nakonec rozhodla.

* * *

Drahá Mamino,

konečně jsme na místě. Osm unavených poutníků se sešlo z různých konců světa, daleko od svých domovů. Tady je tedy „Lagos". Prý největší město v Nigerii, řekli nám, když nám ukázali náš nový domov. Tady budeme žít pospolu v nové zemi, kam nás zavál vítr. A cizí řeč? A cizokrajné ženy? - Ne, tohle je Nigerie nová, pokroková země. Jen řeč je trochu jiná. A jiná je i barva pleti, ale na tu si každý z nás zvykne, na tmavé oči a perly bílých úst, které se na nás už z dálky usmívají.

Přijeli jsme do města skoro za tmy. Už se šeří, zeleň stromů mizí v noční mlze, ale to je jen předehra. Pak na nebi vyskáčou stříbřité hvězdy. Náhle se ze tmy vynoří barevná girlanda žárovek jako stovky očí. Tmavě modrá obloha bledne a před cizincem z ní najednou vystoupí město. Lagos!

Nestačím se divit. Podle knížek a průvodců je to jen malý bod na mapě, ale tady před námi vyrostla hora mrakodrapů, domů a domečků, rušný zmatek, živá těla. Nočními ulicemi se hemží lidé, před kostelem spěchají pobožní. Děti hlasitě výskají, už dávno by měly jít spát, ale město ožilo hlasy a písněmi, venku rachotí auta a nám se klíží oči, nemůžeme však jít spát, protože tohle je Lagos, kde uprostřed noci pulsuje do nekonečna tep města. Konečně jsme tu i my.

Sešli jsme se, snad náhodou, snad osudem, tisíce mil od domova: Sven a Jean, dva Skandinávci a ostřílení piloti. Budou nad námi bdít, až poletíme přes zdejší oceán a povezou nás bezpečně k cíli. Veselí mládenci Carlos a Lev prý umí spravit všechno, co se spravit dá, ať na zemi nebo co létá ve vzduchu. A pak jsou tu Stan a Byron, Mary a malá Číňanka, jejíž jméno jsem se dosud nenaučila vyslovovat: ti budou bdít nad pohodlím pasažérů až se budeme vznášet nad oblaky. A naposled jsem tu já, zodpovídající za ty mladé, nezkušené, kteří se teprve teď učí tajemství letu. Jedna rodina - a každý z jiného konce světa. Budou si rozumět? Shodnou se spolu? To nám poví teprve čas.

Zatím na nás čeká Lagos, ta nepatrná tečka na mapě, kde se nám místo nenápadné vesničky otevírá několika milionové město. Mezi místními obyvateli též domov tisíce Arabských příslušníků a malé hrstky Evropanů, kteří tu obchodují s různým zbožím. A uprostřed té pestré mozaiky - osm nových obyvatel.

Projíždíme unaveným městem. Ojedinělé postavy zvolna mizí v úzkých uličkách. První paprsky vycházejícího slunce se začínají hlásit o slovo. Město nyní mlčí. Tam, kde nás večer vítala oslnivá světla, odpočívají teď unavené ulice, bez lesku a bez fanfár. Místo pyšných staveb a gigantických budov leží před námi zaprášené město, ostrůvky nedokončených fasád, rozbité mozaiky a děravé ulice. Tam, kde se ve vzdušných prostorách hotelu včera pyšnily obrazy, visí teď rozbité dlaždičky a žárovky potažené smutnou pavučinou.

To je země, která ještě před několika lety bojovala za svůj národ a samostatnost. Došel jí dech? Vzdušné zámky čekají na nové spasitele. Snad za rok, za dva se vrátí lepší časy.

Auto se zastavilo u menšího domu. Vysoký, černý muž nám pomohl se zavazadly. Starší dům, na první pohled vybledlý, vypadá teď daleko prostorněji, než zvenčí. Sluneční paprsky nás provázejí místnostmi, jednou po druhé: Tady by se dalo odpočívat, tam spát. Osm místností pro osm obyvatel a odevšad pohled na město. Tady je moře a tam lesík. V duchu si oddychnu



Milionové město Lagos v Nigerii

Ano, dá se tu žít i pracovat. Snad místnosti jsou trochu zaprášené, ale proto nás je osm, aby jeden druhému pomohl. A největší místnost patří nám všem. Vzdušné pohovky, křesílka, stoly. Tady se budeme připravovat na další den, psát a radit se, co dál. Tady je tedy naše konečná stanice - Lagos.

Dobrou noc, maminko,

Tvá Camille

Drahá Mamino,

zdejší život je přece jen hodně odlišný od našeho způsobu života, ale tím je víc pestřejší. Připomene mně to občas naši babičku, která znala různé rady z dětství. Třebas nám dětem radila: „Dávejte pozor, když uvidíte na ulici černou kočku! Ta přináší smůlu, proto raději přejdete na druhou stranu!" A my jsme poslušně šli po okraji chodníku. Co by se nám mohlo stát, kdybychom, neuposlechli, to nevím. Ale babička - to bylo skoro jako Pán Bůh, té se nesmělo odmlouvat! Zdejší lidé věří na různé podobné pověry. Třebas „voodoo" se prý tady hodně provozuje. O něčem podobném jsem četla nedávno v novinách.

V jedné místní bance nedaleko odtud ukradl zloděj celý pytel peněz. Běželi za ním, ale kdepak už mu byl konec! Zmizel v davu. Ještě prý viděli, jak přeskočil plot, ale když se přiblížili k ohradě, našli v ní jenom bílou kozu. Právě žvýkala něco zeleného. A to pronásledovatele rozohnilo. Vrhnul se na milou kozu, ta začala mečet, muž začal křičet, ať mu vrátí peníze, nebo že ji za trest prokleje! Ale koza, jako když se jí to netýká, mečela a žrala dál. A tak to muž zkusil po dobrém. Začal ji slibovat, že ji dobře nakrmí, když mu peníze vrátí. Ale koza prý jen kroutila hlavou, že ne. A tak se muž celý udýchaný vrátil domů. Druhý den si však řekl, že to zkusí znovu. Pořád doufal, že si to koza rozmyslí a peníze vrátí.

Samozřejmě, čekal nadarmo. Krmil kozu skoro celý rok, až mu jednoho dne umřela. Asi ji překrmil. Peníze však nenašel. A zloděj, který ukradl všechny ty peníze si asi libuje dodnes. Tak to dopadá v té naší Nigerii!

Moc Tě zdraví a vzpomíná

Camille

(Pokračování příště.)

Na základě vzpomínek a dopisů své dcery připravila Vladimíra Williams

Difficult Economic Situations Lead to More and More Difficult Questions

The news reports present more and more conundrums for Catholic people to think about and to solve. We know that intractable debt is not an avenue to prosperity and that our governments at every level are having to borrow more and more money just to stay afloat. Yet, on the other hand, we have millions of people who are out of work. The question of extension of unemployment benefits has become a difficult one.

In the economy as it is now, it seems that many people who are unemployed have no real hope of employment in the near future. Under the pressure of exorbitant demands for taxes and wages and benefits, many companies and business concerns have transferred their operations overseas. What remains in the United States is more and more an economy based on services, and unskilled workers find it difficult to enter into that area of work.

On the other hand, one cannot let the families of the unemployed starve amid the plenty of this country; that would be sinful, as well as unseemly. We have reached the position unfortunately where we have made very many people utterly dependent for their very lives on the largess of the government. But what are they to do when the government has no more money? To deprive people of money to purchase the basic necessities of life would be akin to giving birth to a child and then not feeding the baby. As the infant is totally dependent on others for its very life, we have reached the point where many of our fellow citizens are so totally dependent on the public purse that they are unable, even if they are willing, to help themselves.

Practicing Catholic people are bound, not only by mere justice, but also in charity to help such unfortunates, which we do through government agencies and also through charitable organizations. But today it seems that many of us have no more money after we provide for ourselves and those over whom we are placed – there is nothing left. What then?

On the fourth day of every July we celebrate what we call "Independence Day." But are all Americans really in any meaningful sense, "independent?" Does it matter? These are difficult things to think about, but that does not absolve us from thought

The Scripture tells us, "Bear one another's burdens and so fulfill the law of Christ." (Gal 6:2) That is easier said than done. That is why when we succeed in obeying that injunction, we know that we have pleased God and that we have understood, at least a little, the mystery of the cross.

As the summer wanes, we should pray for our country and for our fellow citizens that we all together confront the problems that we face squarely and head-on, and that we seek from God the wisdom that the Holy Spirit has to give us to solve them.

What is it that makes many so ready to become, in effect, "wards of the state," knowing as do we all, that making ourselves dependent on the state is to forfeit our very liberty or at least a great measure of it?

Is it just to support a government that seems so ready and willing to reduce its citizens to being dependent upon it for their ordinary needs?

By bishop Thomas G. Doran
of diocese Rockford
The Observer, August 6, 2010

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Lesser Town and Nerudova Street

After our strolls along the spellbinding vistas of the western ridge rising from the left bank of the Vltava, we are ready to descend into the fascinating section of Prague, known as Malá Strana ("Lesser Town", "Little Quarter", "Kleinsite") This Prague district, arguably the most enchanting sector of the city in terms of unchanging milieu existed long before the Přemyslid king Otakar II decided to establish a German community here in 1257. The royal charter founded "New Town below Prague Castle" (Nova civitas sub castro Pragensi). Prior to that year there was a mixture of Jews, merchants and monks who had settled on the slopes below the castle. But it was the devastating fire of 1541 which destroyed the entire left bank of the Vltava and the exodus of the exiled Protestants after the Battle of the White Mountain in 1620, that had the greatest impact upon the physical and social make-up of the town. The old Gothic architecture was replaced by Renaissance and Baroque palaces and townhouses of Catholic nobility and affluent burghers. After 1918 many of these buildings became foreign embassies and government offices of the new Czechoslovak republic. The Austrian born composer Wolfgang Amadeus Mozart made his first visit to Prague in 1787 with his wife Constanze at which time he was a guest of his friend and patron Count Thun whose residence is now the British Embassy (at Thurnovská 14).

The heart and soul of Malá Strana is quite naturally Malostranské náměstí (Lesser Town Square). It was originally a large open market place, but buildings constructed in the middle of the square divided it in half. In medieval times gallows and pillory stood in the lower section. The center of the sloping cobblestoned square is dominated by the stately Baroque church of Saint Nicholas (chrám sv. Mikuláše). The large building next to the church was once a Jesuit college. At the upper side of the square, facing the church is the vast Neo-Classical Lichtenstein Palace in front of which stands a column of the Holy Trinity marking the end of horrific plague epidemic of 1713. Other buildings standing in the square include the Town Hall with beautiful Renaissance façade and three distinctive palaces: Sternberg's, Smiřický's and Kaiserstein palace whose façade contains a bust of the famous Czech soprano, Emmy Destin who lived there between 1908 and 1914.

Towering above the square, and in fact above the entire Malá Strana is the church of St. Nicholas. It is without any doust the most magnificent Baroque building in Prague. Its construction began in 1702. It was the most prestigious commission of Kryštof (Christoph) Dientzenhofer, a German immigrant of a dynasty of Bavarian architects. When Christoph died in 1722, the construction was continued by his son, Kilian Ignaz Dientzenhofer and Kilian's son-in-law, Anselmo Lurago. Lurago is credited with designing the bell tower. The giant green dome (262 feet high) is one of the most recognizable landmarks of Prague.

Perhaps even more impressive then the exterior of the church of Saint Nicholas is its interior decoration. The huge fresco above the nave, painted by Johann Lukas Kracker, portrays some of the more fanciful miraculous feats attributed to St. Nicholas, the 4th century bishop of Myra. He is depicted here rescuing sailors in distress, saving women from prostitution by tossing them bags of gold, and reprieving from death three unjustly condemned men. This vast ceiling painting (16,000 square feet) shows an influence of the Venetian master Tiepolo and was completed in 1760. Another tour de force is the dome fresco quadratura above the presbytary. This illusionistic painting (quadratura), uses foreshortening perspective technique to create an impression, called trompe l'oeil, in which the architectural elements and human figures are suspended in space, frequently flying toward heaven. In this case "Celebration of the Holy Trinity" was masterfully rendered by Franz Xaver Palko, the Silesian fresco painter, who also depicted the worldwide missionary work of the Jesuits in the north apse. In the chancel there are four gigantic marble statues of the fathers of the Eastern Church. Richard Georg Prachner and his son Peter were responsible for the splendid Rococo pulpit with its gilded wood carvings of Faith, Hope and Charity and the Beheading of John the Baptist. The main altar features lavishly gold-plated figure of St. Nicholas, flanked by the two top ranking Jesuits: St. Ignatius of Loyola, the founder of the order and his missionary follower, St. Francis Xavier. The church gallery contains a collection of large canvases of illusionary frescoes by Karel Škréta, the greatest Czech Baroque painter.



The house of "Two Suns"

Nerudova is the most important cobbled street leading from Malostranské náměstí to the Hradčany castle. It is named after Jan Neruda, journalist, poet and author of delightful, at times peculiar stories, inspired by assorted eccentric characters living in his neighborhood and vividly described in Malostranské povídky (Tales of the Lesser Town). From 1845 to 1857 Neruda lived in the house of "Two Suns". Until the introduction of house numbers ordered by the ruling Empress Maria Theresia in 1770, Nerudova Street amassed the largest selection of pictorial designations in Prague. They feature symbols, emblems and heraldic animals and objects made of stone, stucco or metal, painted or carved. They often indicate an occupation, interest, even a nickname of the former dweller. Some of these graphic house signs are: White Swan, Red Eagle, Three Little Fiddles, Green Lobster, Golden Horseshoe, Black Lion, Little Green Stag, White Angel.

What symbol would our readers choose for their house nowdays? This writer would choose a mushroom.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Church of St. Nicholas in Lesser Town

